

Ekzercoj de aplikado: leksikologio, sintakso, vortfarado Esperantaj

Hachette

Paris; FRA 1906

Signatur: 700433-A.1.10.2.Aufl.

Barcode: +Z81914108

Zitierlink: <http://data.onb.ac.at/rep/100158BB>

Umfang: Bild 6 - 89

Nutzungsbedingungen

Die Österreichische Nationalbibliothek macht an diesen Inhalten kein eigenes urheberrechtliches Verwertungsrecht geltend. Sie erklärt sich insofern auch mit einer Nachnutzung dieser Inhalte in der abrufbaren Qualität ausdrücklich einverstanden. Dies gilt auch für die Verwendung dieser Inhalte in Online-Foren, Blogs und in Social-Media-Kanälen wie Facebook, Instagram, Pinterest etc.. Unabhängig davon sind allenfalls bestehende Rechte Dritter an den Inhalten vor jeglicher Nachnutzung vom Verwender individuell zu klären.

Bei einer Nutzung unserer Inhalte ersuchen wir um die Angabe eines Bildnachweises (Titel, Datierung und weitere verfügbare Beschreibungen) und um eine Quellenangabe (Zitierlink aus [Portal] und der Verweis "[Portal]/Österreichische Nationalbibliothek"). Für Postings auf Facebook oder Instagram ersuchen wir um Verlinkung des entsprechenden Accounts der Österreichischen Nationalbibliothek.

ÖSTERREICHISCHE
NATIONALBIBLIOTHEK

~~340.24-B~~

~~1,10~~

EKZERCOJ DE APLIKADO

LEKSIKOLOGIO, SINTAKSO
VORTFARADO

ESPERANTAJ

DE

L. DE BEAUFONT

DEUXIÈME ÉDITION REVUE

FRANCUJO. — HACHETTE ET Cie, PARIS.

ANGLUJO. — « REVIEW of REVIEWS », LONDON.

DANUJO. — ANDR.-FRED. HÖST & SÖN, KJOBENHAVN.

GERMANUJO. — MOLLER & BOREL, BERLIN.

HISPANUJO. — J. ESPASA, BARCELONA.

ITALUJO. — RAFFAELLO GIUSTI, LIVORNO.

POLUJO. — M. ARCT, WARSZAWA.

SVEDUJO. — ESPERANTO FÖRENING, STOCKHOLM.

ALPHABET BRAILLE *

(Relief.)

a (1)	b (2)	c (3)	ĉ	d (4)	e (5)

f (6)	g (7)	ĝ	h (8)	ĥ	i (9)

j (0)	ĵ	k	l	m	n

o	p	r	s	ŝ	t

u	ŭ	v	z

* Les *Premières Leçons* en écriture Braille. Prix : 4 fr. *Lingvo Internacia*, 27, boulevard Arago, Paris.

Esperanta Ligilo, revue espérantiste en Braille. Prix d'abonnement : 3 fr. *Lingvo internacia*, 27, boulevard Arago, Paris.

A LA MÊME LIBRAIRIE

Tutmonda Jarlibro Esperantista

ENHAVANTA LA

Adresarojn de D^{ro} ZAMENHOF

1906

Cet annuaire paraît tous les ans dans le courant de mai. Il contient : plus de 30 000 adresses d'Espérantistes dans le monde entier, les renseignements les plus complets sur les Sociétés de propagation, les livres, les journaux, les publications de toute nature en Esperanto.

Un volume grand in-16, broché 2 fr. 50

Internacia Sciencia Revuo

Revue mensuelle scientifique rédigée

EN ESPERANTO

Paraissant depuis le 1er Janvier 1904

COMITÉ DE PATRONAGE :

Société française de physique, Société internationale des Électriciens, MM. Adelsköld, Appell, d'Arsonval, Baudoin de Courtenay, Becquerel, Berthelot, Bouchard, Brouardel, Deslandres, Gal Sébert, membres de diverses académies.

RÉDACTION :

P. FRUICTIER

27, boulevard Arago,
PARIS

ADMINISTRATION :

HACHETTE & K^o

79, boulevard Saint-Germain,
PARIS

ABONNEMENT ANNUEL

France 6 fr. 50 | Etranger 7 fr.

UN NUMÉRO : 60 centimes.

MENDELEJÉV. — Provo de Kemia Kompreno de l'Monda
Etero » 30

CH. RICHET. — La Spontanea Generado. » 30

EKZERCOJ DE APLIKADO

LEKSIKOLOGIO, SINTAKSO

VORTFARADO

ESPERANTAJ

DE

L. DE BEAUFONT

2.

DEUXIÈME ÉDITION REVUE

PARIS

LIBRAIRIE HACHETTE ET Cie

79, BOULEVARD SAINT-GERMAIN, 79

—
1906

Tous droits réservés.

700.433-A.Esp.

(1)

(1) (2) (3) (4) (5)

Beaufront, L(ouis) de (presid.) = angel.

Chevrenx, Louis Eugène

AL LA EMINENTA MATEMATIKISTO

SINJORO CHARLES MÉRAY

*La granda apostolo de Esperanto
en la sciencularo.*

*Tiun ĉi libreton mi dediĉas,
kiel tre malfortan esprimon de granda dankeco.*

L. DE BEAUFONT.

AVIZO

Kvankam tiu ĉi libreto estas speciale difinita por la uzantoj de la franca parto, **Thèmes d'application**, tamen, ĉar la tekstoj kaj klarigoj enhavataj en ĝi povas esti tre utilaj al ĉiuj por la akiro de la lingvo kaj de la ĉiutaga interparolado, mi prezentas ĝin eĉ al personoj tute nesciantaj la lingvon francan. Efektive ĝi estas per la fakto sendependa kaj plene memstara.

EKZERCOJ DE APLIKADO

1^a. — Substantivoj kaj adjektivoj en la ununombro.

La matura homo ne ploras plu. — La suno brilas sur la blua ĉielo. — La libro, la plumo, kaj la krajono estas (ou kuŝas) sur la tablo. — Jen estas sana infano. — Kie estas ŝtono? Sur la tero. — La floro, kiun mi trovis, estas rozo. — Estas pomo sur la fenestro. — Teodoro ne estas plu infano. — Jen estas la libro, kiu apartenas al la tajloro. — La leono kuŝas sur la tero. — Kie estas la blua birdo? — La kolombo ne estas plu sur la fenestro. — La pomo, kiun mi trovis sur la tablo, ne apartenas al Teodoro. — Kiu ploras? La infano. — Kie? Sur la tero.

2^a. — Sustantivoj, adjektivoj en la ununombro, en la multenombro, en akuzativo. — Adverboj.

Johano ne estas forta. — Venu kun mi. — Kie estas Ludoviko? Apud la patro. — Pri kiu parolas la tajloro? Pri la infano, kiu staras antaŭ la fenestro. — Diru al Johano, ke la patro ne estas en la ĉambro. — Estas danĝere (ou danĝere estas) rajdi sur leono. — La homo kaj la besto flaras per la nazo kaj manĝas

per la buŝo. — Kiu kuraghas resti en ĉambro kun leono? — La mano de la infano ne estas pura. — Donu al mi panon. — Ludoviko ne estas plu diligenta. — La dentoj de la leono estas akraj. — Kiu estas bona? — Kiu parolas? — Restu kun mi. — Mi ne amas plu Johanon. — Mi manĝas panon. — Kie estas la ĉapelo de Ludoviko? En la ĉambro, sur la tablo. — Mi konas Tedoron.

3^a. — Multenombro kaj akuzativo.

Donu panon kaj akvon al la birdoj, ĉar ili volas manĝi kaj trinki. — Mi lernas diligente, ĉar mi amas la patron. — La bonaj infanoj ne forpelas la birdojn. — Li diras, ke la kanto de la birdo estas agrabla al li. — Al kiu vi donas nun la manon? Al la avo. — De Johano mi ricevis kraĵonon kaj de Ludoviko mi ricevis plumon. — Ni venas de Aleksandro kaj ni iras al Teodoro. — Mi legas, skribas, kantas, lernas apud la avo. — Kiu venas al ni? La frato de Ludoviko. — La birdoj nun flugas antaŭ la domo. — Ni vidas per la okuloj kaj aŭdas per la oreloj. — Kun kiu vi parolas? Kun la onklo. — Tial mi volas resti kun vi. — La knabo volas lerni apud mi. — Sed kie la patro skribas leteron? En la ĉambro. — La infano, kiu batas Aleksandron, estas la filo de Johano.

4^a. — Resumo. — Komparativo kaj superlativo.

Blanka papero kuŝas sur la tablo. — Sinjoroj, mi deziras al vi bonan tagon. — La juna fraŭlino

ne amas la birdojn. — Aleksandro estas tiel forta kiel Ludoviko, sed li ne estas tiel bona kiel li. — Mi mangas la dolĉan pomon, kiun mi trovis sur la fenestro. — Mia juna amikino rakontas al ni belajn historiojn. — Mia onklo estas pli obstina ol mia onklino. — Bonan feston! — Bonan nokton, sinjorino. — En la tago ni vidas la sunon kaj en la nokto ni vidas la stelojn. — Mia amiko ne vidas en la nokto. — Mia avo diras, ke la lakto estas tiel blanka kiel la neĝo. — La steloj brilas sur la blua ĉielo en la nokto, sed ne en la mateno. — Kia bela kaj bona festo! — La papero estas malpli blanka, ol la neĝo kaj la vino estas malpli nutra, ol la lakto. — El ĉiuj miaj amikoj Ernesto estas la plej diligenta kaj el ĉiuj li estas la plej juna. — Mi havas la plej freŝan panon el ĉiuj. — Ne, Johano, vi eraras, mia pano estas tiel freŝa kiel (la) via. — La homo plej forta (ou la plej forta homo) estas malpli forta, ol leono. — Donu al mi panon, vinon kaj akvon, ĉar mi volas manĝi kaj trinki. — Nun rakontu al mi historion. — Mi vidas Johanon, kiu skribas leteron apud la fenestro, sur la tablo de mia avo. — El ĉiuj miaj filoj Ludoviko estas la plej saĝa. — Kie estas pomoj? Sur la arbo, kiu staras antaŭ la domo. — Venu kun mi, mi iras al mia frato.

5^a. — Aplikaĵo laŭ « la Feino ».

La vidvo, kiun vi vidas, havas du filojn. La pli maljuna estas tiel simila al li per la karaktero kaj la vizaĝo, ke ĉiuj eraras pri ili. Ili ambaŭ estas tiel

malagrablaj, tiel fieraj, tiel obstinaj, ke oni ne povas vivi kun ili. La pli juna, kvieta kaj bona, estas krom tio unu el la plej belaj knaboj, kiujn oni povas trovi. Li estas la plena portreto de sia patrino laŭ la boneco kaj honesteco.

6^a. — Nombraj adjektivoj kalkulaj kaj ordaj.

La homo havas nur unu buŝon kaj unu nazon; sed li havas du orelojn kaj du okulojn. — Hodiaŭ mi ricevis nur tri leterojn. — Ĉar vi ambaŭ estas miaj amikoj, mi diras al vi ĉion (ou ĉion mi diras al vi). — Li faris ĉion per siaj dek fingroj. — Kvin homoj povas pli multe fari (ou fari pli multe) ol kvar. — Li promenas en la nokto kun siaj ok hundoj. — Estas ses infanoj en mia ĉambro. — Sep kaj naŭ faras dek ses. — Unu horo konsistas el sesdek minutoj kaj unu minuto konsistas el sesdek sekundoj. — Mi trovis dudek-du kaj ne dudek-kvar pomojn sur la tablo. — Estas dek-du monatoj en unu jaro. Januaro estas la unua, februaro la dua, aprilo la kvara, marto la tria, novembro la dek-unua, kaj decembro la dek-dua. — Kion vi faris? Mi promenis kun mia avo. — Dio kreis la homon en la sesa tago de la semajno. — Kiun daton ni havas hodiaŭ? Hodiaŭ estas la oka de aprilo. — Li havas multajn infanojn (ou multe da infanoj); unuj estas bonaj kaj honestaj, la aliaj estas malbonaj kaj malhonestaj; el ĉiuj Ludoviko estas la plej bona. — En la dek-dua (tago) ou la dek-duan (tagon) de l'jaro mil-ok cent-tridek-sesa. — Dio elektis la sepan tagon de l'semajno,

Kian?

por ke ĝi estu pli sankta ol la ses unuaj (ou la sepan tagon, etc). — Mi estas naskita en la dudek-sesa (ou la dudek-sesan) de februaro de la jaro mil-okcent-sesdek-dua. — Ĉiuj homoj ne estas similaj.

7^a. — Aplikaĵo laŭ « la Feino ».

Ordinare ĉiu amas la personon, kiu estas simila al li. Tial la vidvo, pri kiu mi parolis al vi, amas varmege sian pli maljunan filon, tiel fieran kaj tiel malagrablan kontraŭ ĉiuj. Sed li havas kontraŭ la alia, la malpli juna, tiel bona, dolĉa kaj bela nur teruran malamon. Oni rakontas inter aliaj aferoj (ou interalie), ke tiu ĉi malbona viro nutras lin nur per pano kaj akvo, ke li devigas lin manĝi en la kuirejo, ke li batas lin kaj estas kontraŭ li multe pli malafabla ol kontraŭ siaj hundoj. Krom tio, du fojojn en ĉiu tago, la malfeliĉa infano, kiu ne ĉesas labori, devas iri ĉerpi akvon el tre malproksima fonto kaj alporti domen plenan grandan kruĉon, kiun lia patro donas al li por porti, senkompate por lia juneco.

8^a. — Nombraj nomoj kaj adjektivoj.

Mia fratino kaj mi hodiaŭ matene aĉetis de via patrino centon da pomoj. — Mi bezonas cent forkojn kaj ducent kulerojn. — Estas en tiu ĉi urbo miliono da loĝantoj, kiuj ne trinkas vinon. — Unue mi dankas vin pro la mono, kiun vi pruntis al mi; due mi deziras al vi feliĉan jaron; trie mi petas vin veni promeni kun mi. — Kiam vi bezonos monon, venu al mi. — Miljaro konsistas el mil jaroj. — Ni ricevas,

mia frato kaj mi, dek frankojn por ĉiu tago; sed por la hodiaŭa tago ni ambaŭ ricevis duoblan pagon, tio estas dek frankojn. — Tiuj du amikinoj manĝas, laboras kaj promenas ĉiam duope. — Ses estas duono de dek-du, triono de dek-ok, kvarono de dudek-kvar, kvinono de tridek, sesono de tridek-ses, sepono de kvardek-du, okono de kvardek-ok, naŭono de kvindek-kvar, dekono de sesdek. — Unu tago estas sepono de semajno kaj tricent-sesdek-kvinono aŭ tricent-sesdek-sesono de jaro. — Ĉar, diras vi, kvar metroj da la ŝtofo, kiun vi aĉetis, nun kostas ses kaj duonon frankojn (ou da frankoj), ok metroj kostas la duoblon. — Sesope ili sin ĵetis sur mian patron; sed ĉar li estas tre forta, li venkis siajn atakantojn. — Hodiaŭ matene mi aĉetis dekdu krajonojn kaj dudek-kvar kajerojn por miaj kvar knaboj, kaj al ĉiu el ili mi donis po tri krajonoj kaj po ses kajeroj. — La libro, kiun mia avo pruntis al mi, havas cent-dudek paĝojn; tial, se mi legos en ĉiu tago po tridek paĝoj, mi finos la tutan libron en kvar tagoj. — Se mi ricevos la dek-duon da forkoj, mi ĝin alportos al vi. — Se vi venos, mi estos tre feliĉa pro tio. — Se vi povos, skribu al mi en la venonta semajno (ou la venontan semajnon).

9^a. — Aplikaĵo laŭ « la Feino ».

Ian tagon, kiam ni promenis mia amikino kaj mi apud bela fonteto, malriĉa virino, tre maljuna, kiu portis malfacilege grandegan kruĉon, venis al ni kaj petis (nin), ke ni donu al ŝi trinki kaj ĉerpu

por ŝi akvon el la fonto. « Tre volonte, mia bona, diris ni al ŝi ». Mia amikino lavis la kruĉon kaj ĉerpis en la plej pura loko de la fonto. Poste ŝi donis trinki al la maljuna virino (ou maljunulino), subtenante la kruĉon, por ke la maljunulino povu trinki oportune. Kiam ŝi estis trankviliginta sian soifon, la maljuna virino diris al ni : « Vi estas tiel belaj, tiel bonaj kaj tiel honestaj, ke mi tre volus povi fari al vi donacon; sed mi estas nur malriĉa vilaĝa virino; tial mi povas nur danki vin pro via ĝentileco kaj via boneco. Ĉe ĉiu vorto, kiun ŝi diris, ŝi rigardis multekostan ŝtonon, kiu brilis sur la fingro de mia amikino. Laŭ tio ni pensis, ke ŝi bezonas monon kaj ne kuraĝas peti, ke ni donu ion al ŝi.

10^a. — Personaj pronomoj.

Mi estas juna kaj vi estas maljuna, tial mi estas pli forta ol vi. — Nun, kiam ni volas labori, vi volas promeni. — Kie ili loĝas? En la sama urbo kiel via onklino. — Johano laboras diligente, ĉar li amas sian patron; li estas tre kvieta knabo, kiu deziras plaĉi al ĉiuj. — Lia avo devigas lin rajdi. — Mi amas tiun knabinon, ĉar ŝi estas tre ĝentila. — Infanoj, vi estas tre malmulte ĝentilaj; vi eĉ estas malĝentilaj. — La tranĉilo, kiun vi donas al mi, tranĉas tre malbone. — Kie estas miaj filoj? Ili legas en via ĉambro, ĉe la fenestro, kun sia fratino. — Ĉiuj diras, ke la hundo estas la plej fidela el la bestoj. — Kiam oni estas feliĉa, oni havas multajn amikojn; sed oni havas nur tre malmultajn amikojn, kiam oni

estas malfeliĉa. — Vi ankaŭ kuraĝas diri tion al mi! — Hodiaŭ matene mi vidis vin starantan apud la pordo de via ĝardeno. — Se vi bezonos min, vi min trovos en la kuirejo. — Forpelu la hundinon. — Vi ne trinkas, mia amiko (ou amiko mia); tamen tiu ĉi vino estas bona. — Ĝi eĉ estas tre bona. — La vero ĉiam venkas la mensogon. — Mi devas hejti ĉiujn fornojn de la domo. — Krom mia patro nur li povas prunti al vi la monon, kiun vi volas.

11^a. — Aplikaĵo laŭ « la Feino ».

Pardonu tiun ĉi belan knabinon, ke ŝi tiel malfrue revenas domen : ŝi renkontis sian onklinon en la urbo kaj, ĉar ŝi tre amas ŝin, ŝi parolis kun ŝi longe. — Kion mi vidas? Ĝi estas la unua fojo, ke simila afero okazas tie ĉi, diris la feino : perloj, diamantoj, kiuj elsaltas el la buŝo de mia filino! — Mia miro estis grandega, kiam mi vidis lin tiel naivan kaj kiam mi aŭdis lin tiel parolantan. — Ŝajnas al mi, ke ĉio, kio okazis, venas de tio, ke via avino ne volis loĝi kun ni. — Ĝi estas la dua fojo, ke vi rakontas al mi tiun ĉi historion. — De kio venas, filino mia, ke via fratino tiel malfrue revenas el la urbo. — Ĉar estas tiel, ni devas tien sendi homon tre kapablan. — Ĉu estus al vi agrable tien iri? — Multego da perloj kaj diamantoj estis antaŭ mi. — Vi devas nur labori por havi la saman kapablon kiel li. — Rigardu tion, kio eliras el la forno kaj falas sur la teron (ou teren). — Kiam li petos de vi monon, vi diros al li, ke li venu al mi. — Ĉu mi devas doni al vi manĝi

aŭ nur trinki? — Dum la infano laboris, la hundo saltis ĉirkaŭ ĝi. — Kiel vi estas nomata? Mi estas nomata Johano kaj mia frato estas nomata Ludoviko.

12^a. — Pronomoj personaj kaj posedaj.

Kial vi lin ne akompanas, kiam li venas al mi? — Ĉar mi havas multe por fari kaj ne povas trovi la necesan tempon. — Vi ŝin amas, sed ĉu ŝi amas vin? Mi ne kredas, ĉar ŝi forkuras de vi, kiam ŝi povas. — Diru al mi la nomon de la viro, kiu loĝas kontraŭ vi; mia edzino bezonas paroli kun li. — Ŝi estas mia onklino, ĉar mia patrino estas ŝia fratino. — Ne skribu al li tiel longajn leterojn; tio estas al li malagraba. — Montru al ni vian ĝardenon; oni diris al ni, ke ĝi estas tre bela. — Krom viaj fratoj kaj iliaj amikoj mi konas neniun tie ĉi. — Tiu homo amas siajn infanojn multe pli ol sin mem; li eĉ ilin tro amas, ĉar li trovas bona ĉion, kion ili faras. — Jen estas mia filo, zorgu pri li kiel pri vi mem. — Mi havas vian ĉapelon, sed mi serĉas (la) mian; mi pensas, ke mi metis ĝin sur la tablon de via ĉambro. — Post la vespermanĝo miaj gastoj akompanis siajn amikojn ĝis ilia domo. — Ili kondukis nin, ĝis sia domo. — Kie vi lavis vin? Mi lavis min en la ĉambro de Stefano kaj mia fratino lavis sin ankaŭ en lia ĉambro. — Ludoviko forgesis sian libron kaj li ĝin serĉas tie, kie ĝi ne estas. — Kial vi miras, ke oni atakas nin? Tio, kio okazas, ne estas nova. — Ŝi tute ne zorgas pri sia filino kaj tute ne gardas ŝin. — Vi ambaŭ devas kuri, se vi volas alveni tien frue,

ĉar li ne restas hejme post la oka horo matene.

13^a. — Aplikaĵo laŭ « la Feino ».

Vere estus tre bele, ke mi iru al li, respondis ŝi al mi, post tio, kion li faris al mi. — Sed kia estas via opinio pri tio? — Mi ĝin montris al vi sufiĉe, mi pensas; mi volas, ke vi tien iru, ĉar vi devas pardoni al li. — Kial vi ĉiam murmuras kontraŭ tio, kion mi ordonas al vi? — Oni donacis al mi belegajn argentajn vazojn. — Tuj kiam mi estis elirinta, mi vidis venantan al mi, maljunan sinjoron, blanke vestitan, kiu ŝajnis al mi esti ia riĉa loĝanto de la urbo. — Mi petas de vi trinki, ĉar mi tre soifas; sed mi volas nur akvon. — Ili ĵus estis en la arbaro, kiam la principino ĉesis paroli. — Mi volis vidi, kiel granda estos via malboneco kaj via malĝentileco. — Ĉu mi venis tien ĉi por doni trinki al la birdoj aŭ manĝi al la hundoj? — Tiu sinjorino estas tre kvieta kaj tute ne fieras; tial ĉiuj parolas kun ŝi tre volonte. — Ĉar vi estas tiel servema, mi volas fari al vi donacon. Kion vi deziras? — (Tion), kion vi volos doni al mi. — Ni alportis ĉion, kion ni trovis; sed ni ne kuraĝis preni la malgrandan arĝentan vazon, kiun vi lasis sur via tablo. — Ĉu vi volas trinki lakton aŭ vinon? Mi volas trinki nur akvon hodiaŭ vespere; morgaŭ matene mi trinkos lakton.

14^a. — La konjugacio. — Tempoj simplaj.

Nun mi legas la libron, kiun vi pruntis al mi, kaj mi ĝin trovas tre interesa. — Niaj junaj amikoj sidas ĉe sia tablo kaj skribas silente antaŭ la okuloj de sia patro. — Vi ĉiuj, miaj infanoj, devas diligente lerni, se vi volas fariĝi homoj vere utilaj al via patrujo. — Kiu tago estas hodiaŭ? Hodiaŭ, se mi ne eraras, estas merkredo kaj post-morgaŭ estos vendredo. — Kiam vi renkontis lin? Hieraŭ, kaj mi tre miris, ke li salutis min tiel ĝentile, ĉar mi scias, ke li estas tre fiero. — Kion vi serĉis? Mi serĉis mian arĝentan horloĝon, sed mi ĝin ne trovis. — Mi tre kredas, ke mi vidis ĝin sur via tablo, antaŭ du horoj. — Ĉu vi kredas, ke pasis nur du horoj de tiu tempo. — Du aŭ tri; sed ni serĉu kune, eble ni ĝin retrovos. — Mi tre timas, ke mi ne retrovos ĝin, ĉar mi ĝin vane serĉis ĉie. — Ĉu vi jam vidis miajn instruatojn? Ne, mi ankoraŭ ne vidis ilin. — Kiam ni alvenis, vi ĉiuj dormis ankoraŭ. — Je kioma horo mi devos vin veki? Veku min je la kvina, ĉar mi devas foriri tre frue. — Se mi estus tiel riĉa kiel vi, mi donus multe pli da mono al tiuj, kiuj ĝin bezonas. — Certe via instruisto tuj venus al ni, se oni dirus al li, ke ni alvenis. — Mi ne punus vin, se vi scius pli bone la lecionon, kiun mi donis al vi por lerni. — Ŝi trovas sin feliĉa, se ŝi ne estus tiel maljuna. — Ĉesu petoli kaj respondu tuj al mi. — Ordonu al li, ke li laboru pli bone ol li faras. — Diru al la infanoj, ke ili ne tuŝu tiujn ĉi paperojn.

— Ili venu kaj ni aranĝos tion kune. — Ni uzu bone la tempon, ĉar la vivo ne estas longa kaj ni havas multe por fari. — Petu Ludovikon, ke li alportu al mi la spegulon, kiun li donacis al mi; mi ĝin bezonas tuj. — Morti for de sia familio, de sia lando estas eble unu el la plej grandaj doloroj, kiu povus okazi al homo.

15^a. — Aplikaĵo laŭ « la Feino ».

Apenaŭ ŝi tion rimarkis, ŝi kriis al mi : Nu, ĉu vi pensas, ke mi ne vidis ĉion? Vi ploris, vi estas tute pala; konfesu, ke vi estas malsana. — Jes, mi estas tia, respondis mi al ŝi, sed vi ne devus miri pri tio, ĉar jam hieraŭ mi apenaŭ povis stari. — Ho, ĉielo! kion vi faras? Ĉu vi ne vidas, ke tiu knabo tute ne estas kulpa? Kaj vi punas lin! Kial bati lin tiel? Se li estus malĝentila, obstina, mi komprenus kion vi faras; sed li estas kvieta kaj tre bona; vi devus lin ami. — Vi estas malĝentilulo, sinjoro; mi ne bezonas vian lecionon. — Tiu ĉi hundo estas certe tre malsana, ĉar ĝi elĵetas ĉion, kion ĝi manĝas aŭ trinkas. — Kiam vi renkontis mian kuzon? — Hieraŭ vespere, kaj mi trovis lin tre sanan; tiam li revenis de ĉaso kaj eliris el la arbaro. — Kuru tuj averti mian patrinon. — Kial vi kaŝis vin; ĉu vi estis kulpa en io? — Ne, sed mi timis vian koleron; tial mi forkuris. — Mi ne kuraĝas plu reveni domen, ĉar mia patrino elpelis min, ho ve! — Kion vi faras tute sola, kara infano? — Vi vidas, mi promenas kaj serĉas ranojn. — La plej proksima

arbaro estas plena je ili; vi devus iri tien. — Jes; sed oni tie trovas ankaŭ serpentojn, kaj mi tre timas ilin. — Ĉu vi timas, ke ili vin mangos? — Demandu min, mi volonte respondos al vi. — Ĉu oni scias ĉiam kial ploras infano? — Ĉu vi estos hejme (ou dome) morgaŭ? Mi volus viziti vin. — Jes, certe, ĝis la dua (horo). Poste mi eliros kun mia edzo kaj revenos nur je la sesa (koro). — Nu, ĉu vi venas? — Jes, sed antaŭe mi volas montri al vi la portreton de mia filino. — Tiel vere, kiel mi diras al vi, ŝi kuris sin kaŝi en vian ĉambron. — Tuj kiam vi estos sufiĉe forta por tio, ni iros ambaŭ ĉasi kiel malnovaj amikoj. — Kia estas via opinio pri la demando? — Mi ankoraŭ ne povas diri ĝin al vi; pardonu min (ou al mi). Pri tio mi respondos al vi postmorgaŭ.

16^a. — Participoj-substantivoj, participoj-adjektivoj, participoj-adverboj.

Staranta senmove aŭ fluanta, la akvo estas por la homo kaj la bestoj la plej necesa afero. — Fluante, tiu ĉi akvo gajigas nin per sia dolĉa murmuro. — Kiam vi instruas min, mi estas via instruato kaj vi estas mia instruanto. — La homo, kiun oni elpelis el lia patrujo, estas nomata elpelito. — Nun li estas ankoraŭ la venkinto; sed kiu povas diri, ĉu morgaŭ li ne estos la venkito? — Ni konas la tempon estintan; sed neniuj konas la tempon estontan, kaj ni povas uzi nur la tempon estantan. — Kio okazis al vi? — Hieraŭ vespere, promenante sur la strato,

mi falis antaŭ mia pordo kaj de tiu tempo mi ne povas plu marŝi. — La homo mensoganta kaj la homo mensoginta meritas ambaŭ riproĉon. — La unuaj homoj atendis la Savonton de la mondo; nun ĉiuj kristanoj lin ne atendas plu, ĉar ili proklamas Kriston kiel sian Savinton. — Ĉiuj legantoj de ia libro ne havas pri ĝi la saman opinion. — En Esperanto ni vidas la estontan lingvon de la tuta mondo por la internaciaj rilatoj. — Vi estas mia plej amata amiko. — Mono havata estas pli bona ol mono havota. — La konstruota domo estos multe pli granda. — Kial vi tiel alvenas tute neatendite? — La juĝoto atendas sian sorton kun teruro. — Ĉiuj miaj korespondantoj estas malsanaj.

17^a. — Aplikaĵo laŭ « la Feino ».

Tion vidante, mi tre ĝentile ŝin petis, ke ŝi diru al mi, de kie venis la letero, kiun ŝi tenis. — Rakontu al mi vian tutan aventuron, por ke mi povu juĝi, ĉu la afero estas grava aŭ ne. — Se mi havus kelke da diamantoj kaj kelke da perloj, mi volonte donus ilin por aĉeti tiun palacon. — Tia kapablo certe havas indon multe pli grandan ol (estas) ĉio, kion vi povus peti de mi. — Kion vi donos dote al via filino? — Mi ne povas doni al ŝi monon; ŝia doto konsistos el unu bela domo tute nova. — Kiam vi edziĝos je (ou kun) tiu fraŭlino? — Eble mi edziĝos je ŝi (ou kun ŝi) post du aŭ tri monatoj. — Pri via frato, mi povas diri en tuta vereco, ke li fariĝis tiel fiero, tiel malagraba, tiel obstina, tiel malĝentila kaj tiel

malaminda, ke neniu volas plu lin akcepti; ĉiuj elpelas (ou forpelas) lin, kaj baldaŭ li ne havos plu unu solan amikon. — Forkonduku lin al la palaco, kie oni zorgos pri li. Mi deziras, ke oni donu al li ĉion, kion li bezonos kaj mi volas, ke ĉiuj kondutu kontraŭ li kiel ili kondutis kontraŭ mi. — Forpelu de vi tiun ĉi beston; ĝi estas malbona kaj eble vin mordus. — Tie ĉi estas la arestitoj, kiuj atendas (ou atendantaj) en angulo, demandante sin, ĉu oni baldaŭ juĝos ilin kaj ĉu ili estos punitaj. — Trovinte neniun, kiu volus akcepti min en la urbon, mi serĉis loĝejon en la vilaĝo. — Kia aventuro! kaj kiel vi volas, ke mi kredu al vi? — Pasos la ĉielo kaj la tero, diris Jesuo Kristo, sed ne pasos miaj vortoj. — Mia propra frato akceptas min sen plezuro kaj ĉion faras por esti al mi malagraba. — Pri kio vi pensas? — Mi pensas pri Johano kaj miras, ke li ne venas.

18^a. — La konjugacio. — Tempoj malsimplaj.

Hodiaŭ, jes, vi diras al mi la veron, sed hieraŭ vi mensogis. — Dum lia tuta vivo li laboris, neniam ripozante. — Kiam vi parolis kun mi pri tio, mi jam estis skribinta al la reĝo. — Ĉu li estis fininta sian laboron? — Mi ne scias, sed li diris al mi, ke li foriros tuj, kiam li estos kolektinta la sumojn ŝuldatajn al li (ou kiujn oni ŝuldas al li). — Mi tre dezirus, ke li estu alveninta antaŭ via foriro. — Mia avino tre miras, ke vi ne povis respondi al ŝi pli frue. — Por tio estus necese, ke ni estu ricevintaj la monon kaj pagintaj niajn ŝuldojn. — Laŭ

mia opinio estus konveninte, ke via filino estu aver-tinta ilin antaŭe. — Se mi tion estus sciinta, mi estus foririnta pli malfrue. — Kiam vi estos rakontinta al li detale la aferon, li certe kredos al vi. — Se via knabo estus estinta pli ĝentila, mi ne estus puninta lin, mi eĉ estus lin rekompencinta pro lia antaŭa laboro. — Estas necese, ke post du tagoj vi estu ĉion fininta. — Kial mi tion estus dirinta al vi, se mi ĝin ne kredus? — Ĉu vi opinias, ke ni devas aĉeti la ĝardenon kun la domo? — En tiu okazo ĉiuj estus montrintaj pli da kuraĝo, se vi estus mem parolinta al ili. — Estas necese, ke tiun ĉi leteron vi estu skribinta antaŭ mia reveno, ĉar la ricevonto ĝin atendas de kelkaj tagoj. — Nu, vi ripozas, kiam vi devus esti fininta tiun laboron jam de du horoj! — Se li estus veninta, mi estus akceptinta lin tre volonte; mi petas, ke vi tion diru al li.

19^a. — La konjugacio. — Verbo pasiva.

Mi ne povas kompreni, kial vi estas tiel atakata de homoj, kiuj eĉ ne konas vin. — Ĉu ŝi estis amata de siaj infanoj? — Tion mi kredas; sed ŝi estis malamata de sia edzo. — Se via patro volus, li estus estimata kiel (la) mia. — Ĉu tiu ĉi vazo estas lavita? — Jes, sinjorino, mi ĝin lavis hodiaŭ matene. — Kial tiu ĉi instruato (ou lernanto) estas ĉiam punata? — Ĉar li neniam volas obei al siaj instruantoj kaj labori konvene. — Kelkaj komercaĵoj estas nur tre malofte aĉetataj; sed tiu ĉi estas ĉiam vendata. — La inĝeniero, kiu konstruis tiun palacon,

mortis dum ĝi estis ankoraŭ konstruata; sed tiam nia domo estis konstruita jam de longe. — Diru al mi, mi (vin) petas, ĉu estas varme aŭ malvarme hodiaŭ. — La birdo estas kaptita de li, tion vi diras mem, sekve ĝi apartenas al li. — De nun la ŝuldoj de tiu ĉi junulo ne estos plupagataj de lia patro. — Diru al li, ke li estu tre trankvila; ĉio, kion mi ŝuldas al li, estos al li pagita baldaŭ. — Laŭ la projektoj senditaj al la konsilantaro, la teatro devas esti konstruita post 3 jaroj; sed ni ĉiuj pensas, ke ĝi restos konstruata plu ol dum kvin jaroj kaj eĉ pli ol dum ses jaroj. — Tiu ĉi libro ne estus legata de ĉiuj kun tiel granda intereso, se ĝi ne estus tiel lerte verkita. — Kiel vi estas nomata, mia infano? — Mi estas nomata Petro. — Kie estas trovata (ou troviĝas) tiu ĉi frazo? — Mi pensas, ke ĝi estas trovata (ou troviĝas) sur la tria paĝo de la libro. — Kiam li alvenis? — Li alvenis hieraŭ vespere. — La bolanta akvo, kiu troviĝas en la kaldrono, estas por mi, kaj la akvo malvarma, kiu troviĝas en la argila poto, estas por vi. — Li bone purigas ĉion, kio estas vidata; sed li ne zorgas pri tio, kio ne estas vidata. — Oni diras, ke li fariĝis tre riĉa. — Por kio servas ĉio tio ĉi, kiam oni estas mortinta?

20^a. — La akuzativo de direkto.

Kie vi estis hieraŭ vespere je la deka? — Ni estis en la teatro. — Mi neniam eliras; kiam mi volas promeni, mi iras en mian ĝardenon, kie mi marsâs dum unu horo. — La hundo saltis sur lin el sub la

kanapo kaj mordis lin profunde. — Mi ne restos en Francujo; post unu monato mi foriros por vojaĝi Hispanujon. — Sidiĝu sur tiun ĉi malnovan seĝon kaj metu la piedojn sur tiun ĉi benketon. — Kial vi kuŝas sur mia lito? — Nenion ĵetu sub la tablon. — Forpelita de la infanoj, la birdeto flugis en la ĉambron kaj sin metis sur la kamenon. — Skribu al li, ke li venu al mi (ou en mian hejmon) morgaŭ. — Ĉu vi prenas sur vin tiun ĉi aferon? — Mi ĝin prenas sur min; estu trankvila. — Kie li vojaĝas nun? — Li vojaĝas en Anglujo de kvar monatoj; li restos tie ankoraŭ du monatojn. — Kio falis sur la teron (ou teren). — Li estas tiel malforta (ou tiel malforta li estas), ke li ne povas plu sin levi sur ŝtuparon; oni devas lin porti. — Kien li iras? — Li iras hejmen. — Mi restos hejme ĝis la duono de la oka kaj eĉ eble ĝis la tri kvaronoj de la oka. — Pasu tien ĉi, la vojo estas pli bona. — Enirante en vian ĉambron, mi trovis la hundon kuŝantan sur la lito. — La arbaro, pri kiu mi parolas al vi, troviĝas (ou estas) trans la rivero. — En la vintro (ou dum la vintro) ni ne vidas plu hirundojn: ili forflugis trans Eŭropon, en pli varmajn lokojn. — Tutan horon li staris apud la fenestro, rigardante la pasantojn. — Ni tiel agas laŭ ordo de niaj estroj. — Kvankam mi ne estas riĉa, mi donus la duonon de tio, kion mi havas, por lin sekvi. — Se vi sciis, kiu estas tiu ĉi viro, vi malestimus lin. — Mi petas vin iri pli rapide, ĉar li estas tre malsana. — Kiel bele estas pardoni! — For de tie ĉi, fripono; mia hejmo ne estas farita por vi.

21^a. — La artikolo. — La vortoj kunmetitaj.

La artikolon oni uzas, en Esperanto, kiam oni volas esprimi la tutecon de l'estaĵoj aŭ de l'aferoj prezentataj per la nomo. Sekve se mi diras ununombre **la** infano, aŭ multenombre **la** infanoj, mi montras per la fakto, ke mi parolas pri ĉiuj infanoj kaj ne sole pri unu infano aŭ kelkaj infanoj. La frazoj : « La infano estas naiva, la infanoj estas naivaj » prezentas la saman sencon; ili ambaŭ signifas, ke la tuteco de l'estaĵoj nomataj infanoj distingiĝas per sia naiveco. Same « la vino, la akvo » montras ne iom da vino, iom da akvo, aŭ specialan vinon, specialan akvon, sed la tutecon de l'fluidaĵo nomata vino, de l'fluidaĵo nomata akvo.

Oni ankoraŭ uzas la artikolon en Esperanto, kiam oni parolas pri personoj aŭ objektoj konataj, determinataj per tio, kion oni diras pri ili aŭ eĉ nur per la cirkonstancoj. En tiu ĉi frazo : « La birdoj forflugis », la artikolo estas uzata, ĉar oni parolas pri konataj birdoj. La sama kaŭzo necesigas la uzon de la artikolo en : « Donu al mi la karafon », ĉar mi parolas ne pri ia karafo, sed pri karafo konata, kiun oni vidas, kiu estas apud la persono kun kiu mi parolas.

La homo kuraĝa ne timas la danĝeron. — Mi aĉetis panon, vinon kaj lakton. — Hodiaŭ mi vidis tre belajn domojn. — La palaco de reĝo ne ĉiam estas la loĝejo de viro feliĉa.

Simpla kunligado de vortoj naskas, en Esperanto, multegon da novaj vortoj. Tiu ĉi procedo estas por

la lingvo fonto de nekredebla riĉeco. Ordinare oni prenas nur la radikojn por formi tiujn ĉi kunmetitajn vortojn. Sed, se la bonsoneco aŭ la klareco ĝin postulas, oni prenas la tutan vorton, tio estas, la radikon kaj la finiĝon gramatikan (*o, a, e*). En tiu ĉi formado la vorto determinanta ĉiam antaŭiras la vorton determinatan. Laŭ ĉi tiuj principoj, vojo kaj fero, mezo kaj nokto, vitroj kaj okulo, domo kaj stacio, naskita kaj unue, tago kaj unu, laboro kaj mano, serpento kaj sono donos al ni : fervojo, noktomezo, okulvitroj, stacidomo, unuenaskita, unutaga, manlaboro, sonserpento.

22^a. — La prepozicioj kaj la akuzativo.

La oka regulo de nia gramatiko diras al ni, ke ĉiuj prepozicioj per si mem postulas nur la nominativon. Sed tamen oni povas konstati, legante verkon Esperantan, ke tre ofte la komplemento de prepozicio troviĝas en akuzativo. Ĉu en tio ne estas plena kontraŭdiro? Neniel, ĉar ne la prepozicio sed alia kaŭzo tiam necesigas la uzon de la akuzativo kaj la plej bona pruvo de tio, kion ni diras tie ĉi, estas liverita al ni de la fakto, ke en alia okazo la komplemento de tiu sama prepozicio troviĝas en nominativo konforme al la oka regulo. La kaŭzo de la akuzativo estas la bezono montri per tiu ĉi kazo la direkton al la estaĵo, la afero aŭ la loko, pri kiuj oni parolas, kiam la prepozicio ne sufiĉas per sia senco por montri tiun ĉi direkton.

Mi do diros sen akuzativo : « Mi estas en la ĝar-

deno. — Li promenas en la ĉambro. — Ŝi dancis sur la tablo », ĉar oni ne direktas sin al la loko, oni estas en ĝi. Mi ankoraŭ diros sen akuzativo. « Venu al mi. — Li levis la okulojn al la ĉielo. — Ni iras ĝis la preĝejo », ĉar la senco de l'prepozicioj *al* kaj *ĝis* sufiĉas por montri la direkton al iliaj komplementoj mi, ĉielo, preĝejo. Tial neniam ĉi tiuj du prepozicioj estas sekvataj de akuzativo.

Sed oni devas absolute uzi tiun ĉi kazon en : « Li kuris en la ĝardenon. — La muso rifuĝis sub la kanapon », ĉar en tiuj ĉi frazoj estas certe direkto al la loko, kaj la senco de la prepozicioj *en* kaj *sub* ne montras per si mem tiun ĉi direkton. Same ni agos en ĉiuj similaj okazoj.

Kun la nomoj de landoj kaj de urboj oni tre bone povas meti nur la akuzativon sen prepozicio. Ni do tiel diros : Mi iras Francujon. — Ili alvenos morgaŭ Parizon.

Mi prenas sur min tiun ĉi aferon; estu trankvila, mi tre zorgos pri ĝi. — Vi, vi iros ĉe ŝin kaj tie restos, dum li venos tien. — Kien li kuras? — Sed kie vi povas kuri, en tiel malgranda ĝardeno? — Disiru, oni venas; iru ĉiu en diversajn flankojn. — Turnu vin dekstren, sinjoro, kaj kiam vi alvenos sur la placon, vi turnos vin maldekstren. — Nu, ĵetu vin flanken; oni vin ne vidos plu.

23^a. — La prepozicio *je* kaj la akuzativo.

Ĉiu prepozicio, en Esperanto, havas sencon absolute certan, kiu gvidas nin pri ĝia uzado. Sed kon-

traŭe nenio estas pli malpreciza, ol la senco de la prepozicioj en niaj lingvoj. Tial, antaŭ ol traduki unu el ili en Esperanton, ni ĉiam devas atente serĉi kian specialan signifon ĝi posedas en la parto de frazo, kie ĝi troviĝas. Ekzemple la prepozicio *kun* en la lingvoj franca, angla, germana k. c. ĉiumomente esprimas du tre diferencajn aferojn : la akompanon kaj la ilon. En la unua okazo ĝi ĉiam estos tradukata per *kun*, kaj en la dua per *per*, en Esperanto; memoru bone. — Li alvenis kun mi, sed foriris sen mi. — Per kio vi batis lin? Mi batis lin per tiu ĉi bastono.

Tre ofte la francaj prepozicioj *de* kaj *sur* signifas *pri*. Se vi tiam tradukus per *de*, *da* aŭ *sur*, en Esperanto, vi farus grandan eraron. Sola la prepozicio *pri* devas esti uzata en tiu okazo. — Pri kiu vi parolas? — Pri kio vi demandas lin?

Serĉu do ĉiam tre atente la specialan sencon de la franca prepozicio en la frazo, kie ĝi troviĝas kaj traduku laŭ tiu senco; alie vi trompiĝus ĉiumomente.

Laŭ mia konsilo li iris viziti vian inĝenieron. — Li ploris de (ou pro) ĝojo, aŭdante nin parolantajn pri lia infano. — Ili kredas al vi, sed miras pro tio, kion vi diris al ili. — Pri kio vi pensas? — Mi pensas pri mia perdita feliĉeco.

Kiam, malgraŭ via serĉado, vi ne trovas la konvenan prepozicion, uzu *je* (aŭ ankaŭ la akuzativon, se la klareco ĝin permesas). Agu tiel en la sekvantaj frazoj : Kial ridi je lia timemo (ou lian timemon)? — Li alportis al mi botelon plenan je vino. — Vi estas riĉa je projektoj. — Pardonu al mi (ou pardonu

min). — Pardonu al li lian kulpon; li estas plena je pentto.

Anstataŭ ol uzi prepozicion, oni ĝenerale uzas la akuzativon, en Esperanto, por la komplementoj, kiuj esprimas la daton, la momenton aŭ la daŭron de l'faro, la mezuron aŭ la prezon.

Mi skribis al li la 5^an (tagon) de januaro. Li venos la proksiman monaton. — Ni tie restis la tutan semajnon. — La muro estis alta tri metrojn. — La verko kostas kvin frankojn.

24^a. — Pri la vortoj simplaj.

Tion vi ne devas fari iel, sed kun multe da zorgo. — Mi trovis ion, sed mi ne montros ĝin al vi. — Donu al mi iom da akvo. — Mi tamen metis mian libron ien, kaj mi ne povas retrovi ĝin. — Se vi ial pensas, ke mi devas tiel agi, mi faros tion. — Se iam vi bezonos min, ne ŝanceliĝu por tion diri al mi. — Iu venis viziti mian patron hodiaŭ matene. — Certe estas ies tiu ĉi domo. — Vi trovos ĝin en ia angulo. — Li ne povis diri kie, kiam, kiel li estis nin vidinta. — Kiun vi vokas? — Ĉu vi aŭdas (tion) kion mi diras al vi? — Kies estas tiu ĉi tranĉilo? Nenies. — Diru al mi, kial vi tion faris. — Kiom da homoj estas pli obstinaj ol muloj! — Kia brulado! — Kun la litero **k** la naŭ sendifinaj *ia, ial, iam, ie, iel, io, ies, iom, iu*, fariĝas demandaj aŭ rilataj.

Ĉia afero havas sian bonan kaj sian malbonan flankon. — Ĉie, kie vi haltos en tiu lando, vi estos akceptita ĝentile. — Vi ne devas gvidi vin (ou gvi-

diĝi) tiel laŭ la opinio de ĉiu. — Ŝi kredas al ĉio, kion oni diras al ŝi. — Oni ĉiel atakas nin. — Ĉiu saĝa homo vin aprobas. — Mi ĉiam obeos al vi. — Ĉiu demandis lin, kial li estis tiel aginta. — Ĉial, respondis li. — Mi volas ĉiom. — Ĉiuj volis tuŝi ŝian manon. — Ĉiuj riĉaj homoj (ou riĉuloj) ne estas feliĉaj. — La litero ĉ aldonita al *ia*, *ial* k. t. p. faras el ili vortojn disdonajn aŭ kolektajn.

Kia patro, tia filo. — Tiom da homoj volus ripozi antaŭ ol labori (ou antaŭ ol esti laborintaj). — Tiu ĉi postulas, ke mi faru ĉion, kaj tiu volas, ke mi faru nenion. — Antaŭ ol iri tien (ou tien iri), vi tien ĉi venos, tiom pli ke ni tuj bezonas vin; tial ni ne povas atendi. — Tio, kion mi nun diras al vi, estas tre grava. — Tiel vi povos lin konvinki, mi estas certa pri tio. — Tie mi restos tiel longe kiel vi volos. — Morgaŭ mi levos min kiel eble plej frue, ĉar mi havas multe por fari. — Tiel longe kiel vi dubos pri mi, kian helpon ni povos doni al ni reciproke? — Mi tien kuris plej rapide. — Tiam la homoj ankoraŭ kredis, ke la tero estas tute plata. — Aldonante al *ia*, *ial* k. t. p. la literon *t*, ni ricevas la montraĵn vortojn de Esperanto.

Kial vi tiel agas kontraŭ li? — Nenial, nur ĉar tio plaĉas al mi. — Nenia prudenta homo tiel (ou tiama-niere) pensas. — Se nenies estas tiu ĉi forko, mi ĝin prenos. — Kion vi deziras? — Nenion, mi vin dankas. — Nenie mi vidis tion. — Ĉu vi iam finos tiun ĉi libron? — Tion mi neniam skribis al vi. — Neniu ŝin komprenis. — Kun la prefikso **nen** la vortoj *ia*, *ial* k. t. p. fariĝas neaj.

Kion ajn vi faros, vi ne venkos lian obstinecon. —

Kien ajn vi iros, (tien) mi vin sekvos. — Kiam ajn vi prezentos ilin al mi, mi ricevos ilin kun la plej granda plezuro (ou plej plezure). — La tiamaj militistoj estis pli fortikaj, ol niaj soldatoj. — Ĉiuj tiamuloj havis tiun opinion. — La ĉi-tieaj knaboj ne estas bravaj. — Kioma horo estas? — Estas ĝuste la tagmezo. — Sur kioma paĝo troviĝas tiu ĉi sentenco? Sur la dek-dua paĝo.

25^a. — La devenigado kaj la kunmetado.

Lia kuraĝo estis admirinda. — Mi ne miras pro tio, kion vi diras al mi, ĉar li ĉiam estis tre admirinda. — Oni ne povas konduti pli kuraĝe ol li. — Mi ne kuraĝos tien iri. — Kial vi ĉiam parolas al li kolere kaj malafable. — Fermu kviete la pordon, mi vin petas, ĉar mia infano ripozas kaj ĝi estas danĝere malsana. — Respondu skribe kaj ne parole; tio estos pli bona. — Oni metis la malvivan korpon sur liton, kaj oni kuris al la malfeliĉa patro de la mortinto. — Ni ĉiuj loĝas ekster la vilaĝo. — La ekstero de tiu ĉi domo estas tre bela, sed la interno estas tute nekomforta. — La ekstera kovrilo de la libro estas plena je makuloj. — Diru al mia filino, ke ŝi tuj revenu. — Lia (ou ŝia) respondo faris al mi la plej grandan plezuron. — Kial vi alvenas tiel malfrue hodiaŭ? — Ĉar mi iris al niaj amikoj, kiuj igis min viziti ilian novan loĝejon. Mi vidis la manĝoĉambron, la salonon, la dormoĉambrojn kaj eĉ la ĉevalejon. — Ili estas kontentegaj je sia akiro. —

Mi bezonas precizan respondon, jesan aŭ nean; mi ne povas plu atendi. — Kion vi tenas en la mano? Feran bastonon, kiun mi tuj metos en la fornon. — De la tegmento de l'domo, kie ĝi estis, la aglo surflugis sur la fenestron de mia avo. — Johano defalis de arbo, kaj rompis al si la maldekstran brakon. — Ĉiu aĉetanto ricevos senpage kilogramon da sukero. — Kiel li estas vestita? Li portas nigran pantalonon kun flavruĝa surtuto. — Mi tralegis tiun libron; sed ĝi ne plaĉas al mi; ĝi estas tre enuiga. — Estas du tirkestoĵ en mia tablo kaj nur unu en (la) via. — La skribtablo, kiun mia onklo donis al mi, estas iom tro malgranda por mi. — Tiu ĉi sinjoro havas la harojn tute grizajn kaj la lipharojn ankoraŭ nigrajn. — Vere viaj vangharoj estas iom tro longaj. — Hieraŭ vespere mi ricevis keston da teo, senditan de mia fratino.

26^a. — Sufikso *ist* kaj prepozicio *da*.

La virino, kies metio estas la kudrado, estas nomata kudristino. — Tiu ĉi fotografaĵo estas farita de Pariza fotografisto. — Mi bezonas meĥanikiston por mia aŭtomobilo. — Mia onklino serĉas bonan legistinon, kiu venadus al ŝi por tri horoj ĉiutage. — Tiu ĉi fabrikisto kaj tiu ĉi komercisto estas ambaŭ tre riĉaj. — Multaj vendistoj de vino estas en nia urbo. — Via panisto vendas malbonan panon. — Mi faris la kalkulon de l'ĝardenisto, de l'pordisto, de l'yeturigisto, de l'kuiristo, kaj de la ĉambristino. — Ni havas bibliotekon, sed mankas al ni bibliote-

kisto. — Ŝajnas al mi, ke la laktisto ne venis hodiaŭ matene. — Vi devus ŝanĝi vian buĉiston; la viando, kiun li liveras al vi, estas malmola kaj nefreŝa. — Ĉu estas en via urbo bona libristo? — Jes, estas unu tre bona kaj eĉ unu eldonisto. — Kion mi devas aĉeti hodiaŭ matene? — Vi aĉetos nur du dekduojn da ovojn, unu litron da lakto, iom da kremo kaj unu kilogramon da sukero. — Kien vi metis la karafon de akvo? mi trovas nur la karafon de vino. — Kia estas la amplekso de via ĝardeno? — Ĝi havas kvindek metrojn da longo, kaj tridek-kvin da larĝo. Kiel vi vidas, ĝi estas tre malgranda. — Kiom da loĝantoj estas en tiu ĉi urbo? — Ne pli ol dudek-kvin miloj. — La riĉulo ĉiam havas multajn amikojn (ou multe da amikoj); preskaŭ ĉiuj ordinare estas malveraj; tial mi preferas la kelkajn amikojn de l'malriĉulo. — Pli bone serĉu, kaj vi ne trovos centon da bravuloj inter la malkuraĝaj kunvivantoj de tiu princo. — Kiel oni povas senti sin vere feliĉa, kiam oni pensas pri la suferoj de multo da homoj, kiuj ne scias nek ĉu ili manĝos, nek ĉu ili trovos kie kusiĝi? — Diru al mi, mi (vin) petas, kiu sidas apud la kameno, inter via onklino kaj via avino. — Mi bedaŭras, ke mi ne povas diri tion al vi; mi ne konas tiun personon. — Vi estas en tre malbona humoro hodiaŭ; vi nenion povas suferi. — La sportamanto timas nek vojaĝon nek ekskurson. — Li ne estas ĥemiisto nek eĉ fizikisto; li estas diplomatiisto (ou diplomato), ĉar li okupas sin je diplomatio. — Kion signifas france tiu ĉi vorto?

27^a. — Sufiksoj *mal* kaj *in*.

Via surtuto estas tute malpura; donu ĝin al mi por ke mi ĝin brosu kaj purigu; vi ne povas eliri en tia stato. — Malmola kiel diamanto, maldika kiel haro, malvarma kiel marmoro, malbela kiel pediko estas esprimoj uzataj en kelkaj lingvoj. — Vi estas nek tre granda, nek tre malgranda sed de ordinara kresko. — Tiu ĉi pordo estas multe tro mallarĝa, aŭ pli ĝuste vi estas tro dika. Nu, trapasu tra la fenestro; eble vi sukcesos. — Kial malbeni vian sorton, ĉar vi sentas vin malforta, malriĉa, malgaja kaj senkuraĝa. Vi estas ankoraŭ juna; viaj fortoj revenos kaj kun ili la gajeco, la kuraĝo. Kial malesperi? — Ĉu vi estas malsana? — Jes, iom; rapide malfermu la fenestron: mi bezonas aeron; estas tro varme tie ĉi. — Li estas malhonesto homo; ĉiuj lin malestimas. — Rigardu malsupren sur la placon. Ĉu vi vidas vian patrinon, kiu venas kun via fratino kaj via juna kuzino? — Tiu knabino longe estis servistino ĉe mia bofratino. — Vi tro rapidis, tial vi malbonigis vian tutan laboron; alian fojon (ou alifoje) iru pli malrapide. — Via amikino vin vokas. — Ĉu estas malpermesite fumi tie ĉi? — Jes, kaj tre severe. — Knaboj kaj knabinoj ludis sur la korto, dum iliaj patrinoj parolis kaj kudris en angulo. — La lavistino venis preni vian tolaĵon kaj mi ĝin donis al ŝi. — Mi ne estas kontenta je mia kudristino; mi serĉas alian Ĉu vi konas unu (ou ian)? — Ŝi ne estas tre maljuna sed ŝi ŝajnas tia. — Ŝi estas bonega instruistino, tre kvieta kaj tre sindona al (ou por) siaj malgrandaj ler-

nantinoj. — Se vi ree forpelos miajn kokinojn, malbona knabo, mi reprenos de vi la monon, kiun mi donacis al vi. — Neniu estas pli kapabla ol tiu virino por eduki bone vian nepinon. — Estas varme nun, sed la nokto konjekteble estos tre malvarma. — Ŝi konfesis ĉion, sed estis tro malfrue. — Estas tre mallume tie ĉi.

28^a. — Sufiksoj *il* kaj *ar*.

Via tondilo estas tiel malakra, ke ĝi ne povas tondi eĉ paperon. — Mi ne povas eniri; la pordo estas sloŝita kaj la ŝlosilo ne estas en la seruro. — Kiel vi volas, ke mi malŝtopu tiun ĉi botelon da vino sen korktirilo? — Kunportu poŝan tranĉilon; eble vi ĝin bezonos en la vojaĝo. — Certe iu prenis mian kombilon, ĉar mi ĝin ne trovas en la tirkesto kaj ĝi estis tie antaŭ du horoj; mi ĝin vidis serĉante butontirilon. — Iru serĉi por mi veturilon, mi vin petas. — Ĉu vi remetis la tranĉilojn arĝentajn en la telermebilon? — Kien vi do iras kun tiu plugilo kaj tiu tondilego sub la brako? Mi iras en la ĝardenon tranĉi branĉetojn kaj elradikigi maljunan rozujon. — Li estas tiel surda, ke li ne aŭdas sonorilon. — Sonorigu al la servisto: mi lin bezonas. — Ĉesu, via fajfilo boras al mi la orelojn. — Ĉu vi volas havi la afablecon prunti al mi vian inksorbilon (ou sorban paperon), ĉar tiu ĉi inko ne sekigas kaj tamen mi skribis tre maldike. — Kion vi faris kun viaj glitiloj? — Mi pensas, ke mi lasis ilin malsupre de la ŝtuparo, sed mi ne estas certa pri tio. — Vi metos du mangi-

larojn, ĉar mia nepo venos tagmanĝi kun mi. — Tiu ĉi meblaro ne estas nova; mi volus ĝin anstataŭigi, sed por tio mi bezonas du aferojn, nome monon kaj mebliston. — La ŝiparo ne restos pli ol unu monaton proksime de nia insularo. — Tiu komercisto havas tre grandan klientaron, ĉar li ĉiam havas bonajn komercaĵojn kaj ne vendas tro kare. — Per la helpo de miaj du vortaroj mi povis kompreni vian leteron preskaŭ tutan (ou kompreni preskaŭ tute vian leteron). — Nia lando estas riĉa je grandaj brutaroj, kiuj paŝtas sin sur la monto du trionojn de la jaro (ou dum du trionoj de la jaro). — Sur tiu parto de la ĉielo vi vidas la stelaron de..., unu el la plej brilaj, kiuj ekzistas. — La pastraro de la urbo vizitis la registaron de la loko. — La homaro ĉiam malfacile akceptas la novajn ideojn, precipe kiam ili devigas ĝin eliri el ĝia kara inercio.

29^a. — Sufiksoj *aĵ* kaj *ec*.

Mi tre soifas, donu al mi rapide trinki ion ajn. — Ho! kion vi donis al mi? Kredeble ian acidaĵon prenitan el via laborejo, por min moki. — Trankviliĝu, ĝi estas nur vinagro kun iom da akvo; mi miras, ke vi plendas, ĉar mi faris (tion), kion vi volis: vi petis de mi ian fluidaĵon (ou vi petis min pri ia fluidaĵo)? Mi servis al vi laŭ via deziro. Kial vi plendas pro tio? — Nu, donu al mi alion. — Mi vin dankas, mi neniam manĝas sukeraĵojn, glaciaĵojn aŭ konfitaĵon nek ion sukeritan; simpla glaso da akvo sufiĉos al mi kun unu el tiuj sekaj kuketoj. — Mi ne

kunportas pakaĵon, nur iom da tolaĵo en valizo. — Ne estu tiel severa kaj serĉu nur, ĉu la bonaĵoj de tiu viro superas la malbonaĵojn. — Ni alvenis al altaĵo farita de homa mano, kaj de kiu oni vidis la tutan ĉirkaŭaĵon. — Kian mirindaĵon vi do renkontis dum via irado? — Misteran blankaĵon, kiu glitis sur la tero kaj haltis tuj, kiam ni haltis mem. — Via blankaĵo mistera estis tute simple ia virino blanke vestita, kiu promenis sub la lumo de la luno. — Kia estas la alteco de tiu ĉi monto? — Tri mil-okcent-kvindek-sep metroj. — Tia estas la boneco de via avo, ke li trovas (ou juĝas) ĉiun plena je bonaĵoj. — Ni ĉiam kune vivadis (ou kunvivadis) en tre granda amikeco. — Vi vidas heroecon (tie), kie nur kuraĝo troviĝas. — Ni (ou oni) ne devas konfuzi la justecon kun la ĝusteco. — La nobleco kaj la rekteco de lia karaktero ĉiam tre plaĉis al mi. — La tuta supraĵo de l' lago estis kovrita per akvaj kreskaĵoj (ou vegetaĵoj). — Kia naiveco! — Tiaj naivaĵoj estas en lia letero, ke oni demandas sin, ĉu li posedas ankoraŭ sian saĝon. — Mi miras pri tia respondo. — Oni devas kunigi la utilon kun la agrablo.

30^a. — Afiksoj *ge*, *bo*, *id*.

Viaj gepatroj venis viziti nin hieraŭ kun viaj gefratoj; gesinjoroj K... ilin akompanis. Ili restis tri horojn kaj ni multe parolis pri vi. — Mi vidis hieraŭ vespere la junajn gefianĉojn; ili ŝajnis tiel feliĉaj, kiel oni povas esti. — Viaj geonkloj gratulis min hodiaŭ matene per depeŝo. — Ni unue loĝos ĉe

miaj bogepatroj. — Mia bofratino estas la plej bona el la virinoj; sed estas aferoj, kiujn ŝi neniam komprenos. — La edzo de via nevino kaj la nevo de via edzino estas ambaŭ viaj bonevoj. — La edzino de mia kuzo kaj la kuzino de mia edzino estas miaj bokuzinoj. Cetere ĉiuj parencoj de mia edzino estas miaj boparencoj. — La edzino de doktoro neniel estas doktorino, kaj la edzino de lavisto ne estas necese lavistino. — Iafoje oni povas esti la edzino de reĝo, ne estante reĝino. — Lia (ou ŝia) prapatro kaj lia (ou ŝia) praonklo estis generaloj en la militistaro germana. — Kuracistino kaj kuracistedzino estas du esprimoj, kiuj havas sencon tre diferenca. — Kiam la bovido, la kokido, la ŝafido, la kaprido, la ĉevalido, la birdido atingis la aĝon de l'matureco, oni nomas ilin kiel postulas la besta speco, al kiu ili apartenas. La sufikso *id* estas do la signo de la nematureco en la estaĵo nomata; tial ĝi malaperas kun la kaŭzo, al kiu ĝi estas ŝuldata. — La avino de tiu principino estas principino N..., pri kiu oni tiel parolis. — Mi volus aĉeti ĉevalidon. Ĉu vi konas en la lando vendiston de ĉevaloj, kiu kontentigus je modera prezo? — Kiom vi volas doni? — Ne pli ol kvin-cent frankojn kaj mi volas fortikan beston, kiu ne fariĝus malsana pro la plej malgranda ekzerco. Plie ĝi devas esti tre kvieta, ĉar mi havas junajn infanojn, kiuj rajdos sur ĝi kaj vi bone komprenas, ke ju pli la besto estos kvieta, des malpli mi timos akcidentojn. — Aro da belegaj bovinoj sin paŝtis trankvile antaŭ niaj okuloj. — Niaj prapatroj certe havis ideojn, kiuj mirigas nin. Sed ĉu ni ankaŭ ne

havas similajn, kiuj ne malpli mirigos niajn pranepojn? Post du aŭ tri centoj da jaroj ĉu oni ne ridos je ni, kiel ni hodiaŭ ridas je ili?

31^a. — Sufiksoj *an, estr, ist, ul*.

Ĉiu regno enhavas urbanojn kaj vilaĝanojn, kiuj estas reciproke samregnanoj kaj ofte sampatrujanoj. Se ili havas la saman religion, ili ankaŭ estas samreligianoj. — La regnestro povas esti reĝo, imperiestro, aŭ prezidanto de respubliko. — La polico estas utila, sed por ke ĝi plenumu konvene sian rolon, estas necese, ke la urbanoj ne vidu malamikojn en la policianoj kaj en la poliestro mem; alie la ŝtelistoj kaj la vagistoj profitos el tiu malkonsento. — Kie loĝas via lignaĵisto? — Proksime de ni; vi vidos sian metiejon dekstre. Ĝi estas la kvina domo post (la) nia, sed sur la alia flanko de la strato. — Kaj via botisto? — Ho! tre malproksime, kaj mi ne konsilas al vi, ke vi turnu vin al li, ĉar li tre malbone laboras; la lastaj ŝuoj, kiujn al mi li faris, doloras min kaj mi estos devigita doni ilin al ia malriĉulo. — Ĉu vi pagis la kalkulon de la lignisto? — Ne, ĉar mi trovis du erarojn en tiu ĉi kalkulo kaj mi volas ke li ilin korektu. — Ĉu vi havus oficon por junulino el la plej rekomendindaj? — Kion ŝi povas kaj volas fari? — Ŝi povas esti kuiristino, ĉambristino aŭ infanistino. — Ĉe kiu ŝi servis? — Ĉe senatano, kiu pasigas la vintron en Parizo kaj la someron en provinco. — La riĉuloj plej ofte ne suspektas la suferojn de la malriĉuloj. — La saĝulo aŭskultas pli

multe ol li parolas. — Vi estas timulo; konfesu, ke vi ne kuraĝas tien iri. — Ĉu mi estas krimulo, ĉar mi havis tiun maltimegon? — La ringuloj estas tiel nomataj, ĉar ilia korpo prezentas serion da ringoj. — La vertebruloj ricevas sian nomon pro la vertebroj, kiujn ili posedas. — La vorto « *écrivain* » prezentas, en la lingvo franca, du sencojn tre diferencajn. Ĝi signifas unue la homon, kiu havas la metion skribi aŭ transskribi; ĝi poste signifas la homon, kies kutima okupado estas verki librojn. La unua estas nomata skribisto, en Esperanto, kaj la dua, verkisto.

32^a. — Sufiksoj *et*, *eg*, *cj*, *uj*.

Mi serĉas iom da malvarmeto kaj mi ĝin trovas nenie; estas tiel varme hodiaŭ! — Kial vi ridetas, ĉar mi kantetas tiun ĉi arion? — En la dekstra mano li tenis bastoneton kaj en la maldekstra, bastonegon. — Sidante sur la bordo de la rivereto, la knabeto lernis sian lecionon tre atente. — Pasu tra tiu mallarĝa vojeto, vi alvenos hejmen pli rapide. — Ne konvenas, oni diras, ridegi (ou oni diras, ke ne konvenas ridegi). — La knabineto ploregis, ĉar ŝia patro, por ŝin puni, estis preninta de ŝi la (ou ŝian) pupon. — Kia bruego! Kio do okazas? — Pluvetas. — Pardonu, sinjoro, vi eraras; pluvegas. — Ŝi ploretis la tutan tagon, nesciante pro kio (ou kial); se ŝi rekomencos morgaŭ, ŝi iros kuŝigi sin ne vespermanĝinte. — Ne tuŝu tiun ĉi teleron: ĝi estas varmega. — La leono metis sur lin sian piedegon kaj

lin renversis teren. — Joĉjo malobeis, li do estos punita kaj havos nenian sukeraĵon hodiaŭ; mi estas treege malkontenta je li; se li volas, ke mi pardonu al li, li devas promesi, ke li estos tute alia en la estonteco. — Via amiko estas la plej granda babilulo, kiun mi renkontis en mia vivo. — Falis tia pluvego, ke ni ne povis rajdi. — La procentego estas formo de la ŝtelado. — Ne tranĉilon, sed tranĉilegon vi donis al mi; mi povas uzi ĝin por nenio; mi bezonas alion pli malgrandan. — Vi bruas, Sonjo, kaj tamen vi scias, ke via patro dormas kaj vi povas lin veki. — Patrinetto (ou panjo), vi estas tute pala. Ĉu vi eble estus malsaneta? — La arbo, pri kiu vi parolas, ekzistas nur en la grandegaj (ou vastegaj) arbaroj de la nova mondo. — Mi petis de vi akvon varman, kaj vi alportas al mi akvon varmetan. — Gardu vin, ke vi ne falu, nia ŝtuparo estas kruta kaj glitiga. — La kvietuloj kaj la paculoj ofte nescias, aŭ pli ĝuste ne volas sin defendi.

33^a. — Sufiksoj *ig*, *kaj*, *iĝ*¹.

Venigu la kuraciston : mia frato sentas sin malsaneta; mi timas, ke li malsaniĝos. Ni devos pretigi en la ĉambro apuda ĉion, kio estas necesa, tiamaniere ke ni povu tien transporti la malsanulon, se la kuracisto tion ordonos. — Kiel vi malpurigis vian

1. Ĉiuj trovos en la numeroj *de l'Esperantiste* klarigojn tre detalajn, en Esperanto, pri la vortfarado per tiuj ĉi du tre gravaj sufiksoj. La samaj, klarigoj, france prezentataj, troviĝas sur la paĝoj 90^a, 91^a, 92^a, 93^a, 94^a de la verko *Grammaire et Exercices de la langue internationale Esperanto*.

veston! Iru rapide ĝin purigi. — Kie mi povos pendigi mian surtuton, por brosi ĝin? — Sur tiu branĉo, tiom pli ke vi estos ŝirmata kontraŭ la suno kaj la vento. — Ekbruligu do la lampon. Ĉu vi ne vidas, ke vi malbonigas al vi la okulojn? — La printempa suno fluidigas la neĝon kaj la glacieron de la montoj. — Tiajn sensencaĵojn li diras, ke vere li kredeble infaniĝas. — Ĉu li mortigis sin? — Ne, kaj tamen li ne mortis nature. Sin klinante por rigardi sur la straton, li elfalis el fenestro de kvina etaĝo kaj mortigis preskaŭ tuj en la aĝo de (ou havanta la aĝon de) kvindek jaroj. — Oni diras, ke ŝi ne edziniĝis je (ou kun) li, ĉar ŝiaj gepatroj rifuzis sian konsenton. La malfeliĉa junulino griziĝas de (ou pro) ĉagreno. Ili fianĉiĝis en la aĝo de dek-ok jaroj, sed nesciate de la bogepatroj. — Senvestigu vin kaj vin tuj kuŝigu. — Li ne havas plu la forton sin levi (ou leviĝi) eĉ unu horon ĉiutage. — La klarigo, kiun vi donis al mi, plene kontentigas min. — Por enigi najlon en lignon aŭ ŝtonon, oni ĝenerale uzas martelon. — Ordigu mian ĉambron kaj bruligu tiujn ĉi paperojn. — Residiĝu (ou residigu vin) kaj rakontu al mi detale kial ili volis eksedziĝi. — Ni povos eliri, ĉar la pluvo ĉesas kaj la suno revenas. — Tuj kiam vi povos, sciigu al mi, kien mi devos resendi al vi la leterojn. — Ĉesigu viajn kriojn (ou vian kriadon). — Ni pasigis kvin tagojn en Parizo. — Nu, li komencu kaj mi daŭrigos. — La nova jaro komenciĝos en vendredo; la superstiĉuloj pro tio tremas antaŭe. — Ne lasu vin malgajigi de (ou pro) tiuj sciigoj (ou novaĵoj). — Tio ĉi estas facila por

diri sed malfacila por fari, kaj mi pli kaj pli senku-
raĝiĝas.

34^a. — Afiksoj *ek*, *ad*, *ej*, *uj*, *ing*.

Ĝi estas hispana danco nekonata en Francujo. — La arto de la dancado postulas tre longan ekzer-
cadon. — La pafado daŭras de tri horoj kaj la pafoj
fariĝas pli kaj pli oftaj. — La verkado de tiu libro
treegelacigis lin (ou lin treege lacigis). — Ŝanĝu vian
lokon; tie ĉi vi certe ricevus la tutan fumon de la
lokomotivo. — La fumado, diras ĉiuj kuracistoj,
malhelpas la kreskon de la infanoj. — Kiam li ekpa-
rolas, neniu povas antaŭvidi, ĉu post du aŭ tri horoj
li estos fininta. — Mi eksaltis de (ou pro) surprizo,
vidante lin enirantan, tiom lia alveno mirigis min;
mi ja pensis, ke li estas ankoraŭ tre malproksime de
Francujo. — Tiam li ekriproĉis min, ke mi ne iris
lin atendi en la stacidomo. — Li kantadas de la
mateno ĝis la vespero kaj li havas malĝustan
voĉon! — Kian belegan paroladon ni ĵus aŭdis! —
Je kio li sin okupas? — Li estas artisto; li speciale
okupas sin je la pentrado. — Ĉiu homo, kiu ne
estas freneza, posedas la prudenton, kaj eĉ la frene-
zulo ne perdis ĝin tute. Sed la saĝo kaj la perfekta
rekteco de l'juĝado estas maloftaj aferoj. Kiom da
homoj inteligentaj pravas per siaj rezonoj, ke ili
havas la rezonadon malĝustan. — Vi ankoraŭ,
ekkriis li, tuj kiam li ekvidis min. — Ĉu vi eksciis
(ou sciigis) tiun novaĵon? — Jes, mi ĝin eksciis,
kiam mia filo lernis sian lecionon. — Nia vilaĝo
faris tre grandajn elspezojn en la lasta jaro: ni kons-

truis komunan domon, preĝejon kaj lernejon. — Via poŝta oficejo estas malgrandega kaj tre maloportuna; oni trovas en ĝi nek inkujon, nek plumingon, unuvorte nenion por skribi, kaj la estrino ne estas ĝentila. — Mi bezonas aĉeti manĝovazojn: du supujojn, unu saŭcujon, unu sukerujon, unu oleujon, ses tasojn de teo kaj kelkajn telerojn. — Kiel! vi kudras sen fingringo! — Kiu do prenis la du lumingojn de mia ĉambro? — Vi estas malprava, vi ne devus rajdi kun tiuj piedingo, kiuj estas multe tro mallongaj por vi. — Ĉiuj arboj, kiuj produktas fruktojn, havas du nomojn en Esperanto, ricevatajn per la simpla kunligado de la radikoj esprimanta la frukton kun la vorto *arbo* aŭ la sufikso *ujo*: Pomarbo aŭ pomujo, orangarbo aŭ orangujo ekzemple.

35^a. — Sufiksoj *ebi*, *indi*, *emi*, *eri*.

Li estas tre honorinda viro, al kiu vi povas konfidi plene. Laborema, ŝparema, servema, iom severa sed tre justa, li donos al vi la plej bonan konsilon kaj helpas al vi laŭ sia tuta povo. — Ĉiu kreskaĵo (ou vegetaĵo) kaj eĉ ĉiu besto ne estas manĝebla. — Kaj kiam okazis al vi tiu memorinda aventuro? — Antaŭ-hieraŭ, kiam mi eliris el la loĝejo de nia aminda kolego. — Ni devas esti kompatemaj kaj pardonemaj por nia proksimulo; sed tio ĉi ne devigas nin konfuzi la amikojn kun la malamikoj. — Lia (ou ŝia) sola malbonaĵo estas ofendiĝemo nekomprenebla kaj tre bedaŭrinda. — La ekkoleremo estas ordinare la pruvo de manko de volo, kaj ne signo de energio aŭ

de forteco. — Tio, kion vi rakontas al mi, estas nekredebla kaj vi volus, ke mi ĝin kredu! — Kial vi incitetas lin? Vi estas mokema, li ofendigema, kiel vi volas, ke li ne koleru, kiam vi ĉion faras por tio? — Ni laŭdu tion, kio estas laŭdinda, ne serĉante ĉiam, ĉu ia kaŝata motivo ne malgrandigas la belecon de l'faro. — Eble mi povos lin haltigi, sed mi ne estas certa pri tio: li estas tiel venĝema. — Restas al mi tri moneroj. Kion vi volas, ke mi faru kun ili? — De longe oni promesas al ni nikelajn monerojn (ou monerojn el nikelo), ĉu fine ni havos ilin? — Tiu mirindaĵo okazis en la jaro mil-okcent tridek-naŭa. — Vi montros al mi ĉiujn vidindaĵojn de via lando. — La fajreroj flugis ĉiufanken sur la pulvejon kaj ni demandis nin, ĉu oni povus ĝin savi. — Estas preferinde, ke vi atendu. — Laŭ tio, se vi estos bona aŭ malbona, mi vin rekompencos aŭ punos. — Mi tion diris al li pro la timo, ke li venos kaj malhelpos nian vojaĝon. — Ifoje estas malfacile eligi pulveron, kiu enfalis al vi en la okulon. — Vi neniam vidis viron pli dormeman ol mia frato; ĉiumatene mi pasigas dek minutojn por eligi lin el la lito. — Kiom da tempo ni bezonus por kalkuli ĉiujn sablerojn, kiujn la mano povas enhavi! — Mi venĝis al li la morton de mia filo.

36^a. — *Dis, re¹, moŝt, um.*

Disiru, sinjoroj, ĉar estas absolute malpermesite amasiĝi antaŭ la palaco. — Nia hieraŭa kunveno

1. Tiu ĉi prefikso signifas *venon* returne al la loko aŭ al la stato, de kiu oni foriris. Sekve: 1^a Se A donis ion al B, kaj nun la objekto estas

restis sen ia rezultato; kvankam ni priparolis la demandon dum kvar horoj, nenion ni kuraĝis decidi. Ni intencas kunveni ree, la proksiman jaŭdon. — Kion Dio kunigis, tion la homo ne disigu. — La disiĝo rapide okazis inter ili, kiam ili ekvidis, ke la situacio ne estis tiel bela, kiel ili esperis. — Kiam vi estos ilin kuniginta, tiuj elementoj estos nedisigeblaj. — Ĉu vi volas diri al mi, kie fariĝas la disdonado de la biletoj? — Kiu do disŝutis la salon sur la tablon? — Gardu vin, ke vi ne disverŝu la inkujon sur la tapiŝon. — Se ni volas sukcesi, ni ne devas dissemi niajn fortojn. — Redonu al mi, mi (vin) petas, la butontirilon, kiun mi pruntis al vi la lastan semajnon. — Vi ne estas aminda, ke tiun keston vi reprenis de mi; vi ĝin al mi preskaŭ donacis. — Spegulo reĵetas (ou resendas) la radiojn de l'suno, kaj tiu ĉi astro rebrilas en ĉiu akvo klarega. — Via pilkego estas krevinta (ou estas krevigita). — Li de longa tempo revenis; sed li reforiros por rekonduki Marion al ŝia patro. — Vere vi reĵunigas ĉiutage. — Pro tio, ke tre certe la tempo

denove ĉe A, ni diras ke B redonis ĝin; A reprenis ĝin; la objekto revenis al A. Tiel *spegulo reĵetas la radiojn, kiuj falis sur ĝin* — *La pilko resaltas de la tero*, k. t. p. (Tie *re* = *returne*.)

2° Se mi ion faris kaj poste denove faras tion saman, mi ankaŭ venas *returne* (en mia farado) al tiu punkto, de kiu mi foriris. Sekve *refari* t. e. fari denove kion mi (aŭ alia persono) jam faris (*), *rekanti*, *reĵuniĝi*, *resaniĝi*, k. t. p. (Tie ĉi *re* = *denove*.)

(Tiu ĉi klarigo pri la prefikso *re* estas donita kaj redaktita de doktoro Zamenhof mem.)

* Tion ĉi ni rimarku bone: kun *re* oni venas *returne* (en la farado) al la punkto de foriro, aŭ oni rekomencas la agon denove; sed neniel estas necese, ke la faranto de l'retorno aŭ de l'rekomenco estu tiu, kiu produktis la agon en la unua fojo. La retorno aŭ la refaro koncernas la agon mem kaj ne tiujn, kiujn ĝin produktis. Tiel mi *sendas* pakajeton, *leteron*, kaj oni *resendas* ilin al mi.

iras malantaŭen por mi, obstina flatulo. — Nu, resaniĝu tre rapide, ke ni povu kune iri ree (en) Italujon. — Mi plene forgesis la rekantaĵon de tiu romanco. — Pala rebrilo, kiu ne meritas ekrigardon. — Henriko tute ne komprenis (tion), kion mi deziras; refaru lian tutan laboron. — Via reĝa Moŝto permesu, ke mi iru tien (ou permesu al mi iri tien). — Al ŝia dukina Moŝto... — Mi bezonos kolumojn kaj manumojn morgaŭ vespere. — Se mi estus povinta, vian deziron mi estus plenuminta tre volonte. — Vi tre tusas, vi estas malvarmuminta hieraŭ matene rajdante. — Tiu ĉi ĉambro neniam estas aerumita, tial ĝi estas tre malsaniga. — Kiel estas varme tie ĉi! Se almenaŭ mi havus ventumilon. — Jen estas unu tre malpeza. — Vi devus metigi du ventolilojn, ni ne tiel suferus plu de (ou pro) la varmo. — Estas dogmo de la kristana kredo, ke Jesuo Kristo mortis krucumita por elaçeti la tutan homaron.

37^a. — *Sen, kun, inter.*

Figuru al vi landon senhoman, senakvan, senkreskaĵan, senbestan sub fajra suno. — Jes, li estas neprofitema kaj ĝentila sed senzorga; oni devas senĉese okupi sin je li, se oni volas, ke li konvene laboru. — La entrepreno estas sendanĝera kaj postulas malmulte da kapitaloj. — Fine ili senigis tiun malfeliĉan homon je ĉio, kion li ankoraŭ havis. — Senbotigu (ou senŝuigu) vin kaj montru al mi vian piedon. — Tian soifon mi havas, ke nenio povas min sensoifigi. — Trinku akvon kun iom da vinagro;

vi vidos, ke tio sensoifigos vin. — Li estis senkapigita je la triono de la sepa. — La kunhelpo de ĉiu homo vere amiko de l'progreso devus esti akirita al ni. — Kunportu bastonon, ĉar vi ne scias, ĉu vi ne estos atakita en la vojiro. — Ni vin dankas pro via tiel sindona kunlaborado. — La kunfluiĝo de tiu rivero troviĝas en la supra parto de P.... — La kumetitaj vortoj de niaj lingvoj plej ofte ne povas dismetiĝi, kaj la scienculoj mem ne vidas ĉiam la elementojn de ilia kunmeteco. — Gardu, ke la paĝoj ne kunfluigu. — Kunigu la tutan monon, kiun vi ricevos kun tiu, kiun vi jam ricevis. — Kunigi ne estas kunmiksi : la akvo kaj la vino kunmiksiĝas, la oleo kaj la akvo kuniĝas kaj, en la ĝusta senco de l'vorto, ili ne unuiĝas. — La kombinado de *kun* kun participo-substantivo tradukas, en Esperanto, la ideon esprimatan france per la vortoj « *compagnon de* » aŭ kelkaj specialaj substantivoj. — Nun li estas mia kunmilitanto, estinte mia kunlernanto. — Mi ne havas plu mian ordinaran kunvojiranton. — Miaj kunbatalantoj fariĝis miaj kunkaptitoj. — Kara kunfrato kaj kunlaboranto. — Mi estis kaj ankoraŭ estas ne sole lia kunmanĝanto sed lia kunvivanto. — Kio fariĝis kun miaj kunvojaĝantoj?

Inter ne estas samsenca (ou sinonima) kun *meze*, en Esperanto. Unue *inter* povas logike esti uzata nur kiam troviĝas almenaŭ du estaĵoj aŭ du aferoj. Poste per sia signifo ĝi neniel implikas la ideon de *centro*, kiel la vorto *meze*. Se mi diros « La kuglego falis *inter* la malamikojn », uzante *inter* en mia traduko, mi montras, ke la kuglego falis ĉe ilin kaj ne

apude. Sed se mi diros « *mezen de la malamikoj* », mi montras, ke ĝi falis sur la centran punkton de la malamikoj, kiel mi montras la centron, kiam mi diras : « *en la mezo de la rondo* aŭ *meze de la rondo* ».

En la kunmetado de la vortoj oni tre ofte uzas *inter*, en Esperanto, por esprimi la agon, kiun la subjektoj efektivigas inter si, aŭ kiu okazas inter ili kaj la komplementoj. Ekzemple, se la subjektoj havas konversacion inter si, ni diros, ke ili interparolas kaj ni povos nomi ilian konversacion interparolado. Pri du maroj, kiuj komuniĝas inter si ni diros, ke ili interkomuniĝas, ĉar efektive unu komunikas sian akvon al la alia; ekzistas inter ili *interkomunikiĝo*. — Pardonu al mi (ou min), se mi interrompas vian legadon; sed iu senpacience vin atendas. — En la intertempo mi iris ĝis la stacidomo. — Kia interspaco estas de unu relo al la alia? — Ni interŝanĝas poŝtajn markojn.

38^a. — *De, for, el, kontraŭ*.

Se ni memoras, ke *de* signas la punkton de deiro, ni ne miros vidante tiun ĉi prepozicion esprimi la saman ideon en la kunmetado de la vortoj. Kiam mi diras « *deturni la kapon* », mi montras, ke *de* la punkto kontraŭ kiu ĝi troviĝis, la kapo estas turnita al alia, aŭ alivorte, ke ĝi moviĝas, sed sen eliro, de la punkto, kie ĝi estis; ĝi moviĝas al alia punkto nomita aŭ ne.

Ne deturnu la kapon kvazaŭ vi estus kulpa; rigardu min rekte kontraŭe. — La vento deĵetis la

du lanternojn de la pordego sur la kontraŭan trotuaron. — Demetu vian pakaĵon tien ĉi. — Kiu volas deŝiri al mi tiun rozon? — La branĉo derompiĝis kaj la knabeto defalis teren. — La deveno de tiu ĉi vorto estas nekonata. — La devenigado kaj la kunmetado estas la du grandaj elementoj de la fleksebleco kaj de la riĉeco de Esperanto. — La deprezado sekvas la aldonadon (ou la adición).

For ĉiam signas la malproksimigon efektivigitan kiel montras la radiko, kun kiu ĝi estas unuigita. — Kun tiu ĉi prefikso la homo kaj la kvarpieduloj, la birdoj, la fiŝoj, la rampaĵoj foriĝas, ĉiu laŭ sia maniero de speciala translokiĝo. La unuaj *forkuras*, la duaj *forflugas*, la triaj *fornaĝas*, la lastaj *forrampas*. — Doktoro Zamenhof montris bone la diferencon ekzistantan inter *de* kaj *for*, en tiu ĉi frazo : La birdo ne *forflugis* : ĝi nur *deflugis* de la arbo, *alflugis* al la domo kaj *surflugis* sur la tegmenton (*Grammaire et Exercices*, paĝo 71, malsupre). — La vento forblovis mian ĉapelon en la riveron. — Forportu miajn piedvestojn kaj metu ilin sub mian tualettablon. — La plezuro forlogas nin kaj plej ofte ni ne havas la fortecon kontraŭbatali. — Li ne volis min sekvi, sed mi fortiris lin malgraŭ li. — Forkuru malproksimen de tie ĉi.

Kun *el* ĉiam estas *eligo* aŭ perfekta plenumo de la ago. — La elveno de lia riĉeco estas hontinda; kvankam li havas eksterordinaran maltimegon, li neniam kuraĝus konfesi ĝin, se vi demandus lin pri ĝi. — Ĉu oni lin ne elpelis el Francujo? — Vi tre malbone tenas la kandelingon; certe vi ĝin ellasos.

— Kiel strange vi elparolas tiujn vortojn! — Doktoro Zamenhof uzis 12 jarojn por elpensi Esperanton. — La hirundoj elmigras ĉiujare al pli varmaj regionoj. — Ni ne elvoku lian (ŝian ou ĝian) koleron. — Vi nur devas elpremi la sukron de la oranĝo kaj aldoni al ĝi sukeron. — Kiam oni eldonos vian libron? — Mi ne scias ĝuste, la eldonisto ŝanceliĝas ankoraŭ; plie mi volas publikigi nur ellaboritan verkon. — Ellerni Esperanton devas esti la deziro de ĉiuj Esperantistoj, sed precipe de tiuj, kiuj volas instruadi pri ĝi. — Ni elesploru nian konsciencon sen ia elturniĝo, kaj ni ne trovos ĝin neriproĉinda. — Jen estas mia opinio pri li, ĉar vi deziras ĝin koni: li estas elsaltulo laŭ la tuta forteco de la termino, mi volas diri laŭ la malbona senco aljuĝita al tiu vorto.

La plej fortaj kontraŭparoloj, per kiuj oni volas bari la vojon al la lingvo internacia, estas ĉiutage refutataj de la lingvoj naciaj: niaj kontraŭuloj devus pensi pri tio iom pli multe. — Ne kontraŭmetu al mi tiun motivon, ĉar ĝi estas malbona. — Ili kontraŭstaros al ĉio, kion vi faros. — Kiom da kontraŭaĵoj por renversi ankoraŭ! — Eĉ kiam ĉiuj cedus, mi kontraŭbatalus, ĉar estus hontinde por ni, se ni lasus al ili la venkon. — La lakto estas en multaj okazoj bonega kontraŭveneno. — Li loĝas kontraŭe al ni. — Vi neniam al mi diris, kial vi estis tiel kontraŭa al mia ideo.

39^a. — *En, antaŭ, trans, super.*

Kiu estas tie? — Ĝi estas mi. — Eniru (ou envenu). — Mi ne povas, vi estas enŝlosita. — Atendu, mi tuj malŝlosos. — Mi volus ion por involvi miajn ŝuojn, kiujn mi portas al la botisto. — Ĉu vi enskribis niajn lastajn elspezojn? — Jes, krom nia aĉeto ĉe la floristo, ĉar mi ne memoras plu kiom ni pagis por la bukedoj de violoj. — Se oni kredas al la ĉi-tieaj vilaĝanoj, trezoro estas enfosita sub la rivero, kies akvo estus deturnita. — Spirante multaj homoj efektivigas tre malbone la agon de la enspiro kaj la agon de la elspiro. — Kion entenas (ou enhavas) via botelo? — Kia estas la enteneco (ou enhanceco) de tiu ĉi mezurilo? — Mia opinio estas, ke la sorĉistoj neniam ensorĉis iun. — Oni ĵus enartikigis al li la brakon, kiun li elartikigis al si en malĝusta movo. — Kie oni ŝin enterigis? — Kial vi ankoraŭ ne enkadrigis la portreton, kiun mi alportis al vi de ok tagoj? — Ni enkasigos morgaŭ ĉion, kio estas al ni ŝuldata. — Li sin amuzas farante enfendojn en la tablo. — Kiam la ĵaluzo eniĝis en la koron de la homo (ou en la homan koron), ĝi pli kaj pli interniĝas en ĝi kaj fine enradikiĝas en ĝi tiel fortike, ke oni ne povas plu ĝin eligi el ĝi. — Mi estas tute certa, ke mi enmetis vian leteron en (la) mian. — Ni ne enpresos vian anoncon : ĝi estas nekonvena.

Ĉu ni povis antaŭvidi ĉion tion? — Kelkaj donas al siaj antaŭsentoj kredon blindan kaj ridindan. — En la antaŭtago (ou la antaŭtagon) li venis al mi

por min antaŭsciigi pri tio, kio okazus, se mi ne kontraŭbatalus. — Eble mi estas malprava, sed mi kredas, ke mi estas antaŭdifinita por multaj suferoj. — Ni juĝu, ni ne antaŭjuĝu; ĉar nenio erarigas tiel certe kiel la antaŭjuĝoj. — Li antaŭiras min kaj, ĉar li estas tre antaŭvidema (ou antaŭzorgema), ĉio estos preta, kiam ni alvenos. — La vento preskaŭ ĉiam estas la antaŭsigno de la pluvo. — Kion antaŭmontras (ou antaŭsignas) al ni tiu ĉi granda kvieteco de la atmosfero? — Kial lin antaŭiri, ĉar ni devos atendi lin? — Kuru rapidege ĝis la antaŭlasta domo. — La antaŭvenemo estas eco malofta.

Kian rimedon de translokiĝo vi uzos por tien iri? — Mi transveturos la interspacon aŭ per la vaporŝipo aŭ per la vagonaro. — Vi transdonos (ou transigos) al la generalo ĉiujn paperojn, kiujn mi lasis al vi. — La transŝargado de la pakaĵo daŭris tre longe. — Nia poŝta oficejo estos translokita en la centron de la urbo. — Mi transiros la du kilometrojn en dek-kvin minutoj. — La hirundo estas birdo transfluganta.

La jaro nomata france « bissextile » ricevas Esperante la nomon « superjaro », ĉar ĝi estas efektive supera per unu tago, se oni komparas ĝin kun la jaroj ordinaraj. — Li superruzas, sed vi superas lin per tiom da bonaĵoj kaj meritoj, ke vi lin venkos malgraŭ ĉio. — Tio ĉi ne estas pluvego sed superakvego. — Mi ne deziras la superfluon. — Ĉio estis superakvita.

40^a. — *Al, sur, ĉirkaŭ, tra.*

Mi ne kuraĝas aliri al li, ĉar mi scias, ke li estas necesigebla; kiam li decidis ion, neniu en la mondo povas atingi, ke li ĝin ne efektivigu (ou plenumu) en la tago kaj en la horo, kiujn li fiksas. — Ĉu vi alportas al mi la meblaron, kiun mi mendis al vi? — Aldonu tri frankojn kaj mi lasos al vi la objekton. — Mi intencas alkonduki al vi morgaŭ mian fianĉinon. Ĉu vi povos nin akcepti? — Alŝovu seĝegon al tiu sinjoro. — Al kiu vi aljuĝas la du kandelingojn? — La almeto de kompresoj de akvo malvarma al la frunto estas ofte efika kontraŭ la kapdoloro. — La alfluo kiel la forfluo ne estas preskaŭ sentebla sur la bordo de la maro Mediteranea. — Ni albordegis tre malfacile, ĉar la vento estis al ni kontraŭa. — Altiru ĝin al vi per la malsupro. — Vi estas sendecida kaj vi demandas vin, ĉu vi ne cedos al la allogo de la plezuro. — Rapidu, se tion vi ne faris, sendi vian aliĝon al doktoro Zamenhof. — Via tajloro malbone almezuris (ou alĝustigis) al vi tiun ĉi veston.

Survolve tukon sur lian kruron (ou envolve lian kruron en tukon) kaj kuŝigu lin. — Surmetu vian surtuton. — Kio estas tiu ĉi vianda surkresko (ou surkresko de viando), kiun mi rimarkas sur via dekstra mano? — Mi estis surlasonta miajn hundojn sur la beston. — Surtiru forte la silkon kaj vi vidos, ke ni havos da ĝi sufiĉe por ĝin fiksi sur la rando de la kanapo. — Via buljono ne estas klara; vidu: mia telero estas plena je surfundaĵoj. — La aglo sur-

flugis sur la ŝafidon, kiun ĝi dispecigis antaŭ niaj okuloj.

La domo estas ĉirkaŭbarita per alta palisaro, kiu kaŝas la vidon de la maro. — Ĉirkaŭmetu vian glavon kaj flugu al la helpo de viaj kunbatalantoj. — Kial vi ĉirkaŭrigardas, kvazaŭ vi timus ian danĝeron? — Jesuo Kristo estis ĉirkaŭtranĉita la okan tagon post lia naskiĝo. — En la tempo pasinta la filozofio ĉirkaŭprenis la tutan homan sciencon. — La muso ĉirkaŭmordetis la fromaĝon. — La malamikoj ĉirkaŭis la urbon kaj lasas nenion pasi. — Estis la tria horo ĉirkaŭe. — La ĉirkaŭo estas multe pli granda; vi eraras. — Nia vilaĝo havas nenion interesan; sed la ĉirkaŭaĵo estas ĉarma.

Kun tra ni iras de la komenca punkto ĝis la fina. Tio ĉi klarigas ke *tralegi*, *tralerni* k. c. estas multe pli fortaj ol legi kaj lerni k. c. : ni trairas, efektivigante tiun aŭ alian agon. — Per unu bato li trahakis la arbon. — Kian vintron travivis niaj soldatoj en la jaro 1870^a! — Li trastrekis ĉion, kion mi estis skribinta. — Oni ne pripensas sufiĉe pri la penado, kiun devis produkti, por sin trabati tra la mondo, la homoj, kiuj dediĉis sian vivon al la triumfo de granda ideo kontraŭa al la rutino. — La glavo eniĝis en la korpon kaj ĝin boris trae (ou ĝin traboris).

41^a. — Pri la Teksto Sinteza

1^a. — DIALOGO

-- Kiu venis viziti vin?

-- Viro tre stranga.

- Kiam li venis viziti vin?
- Li venis viziti min hieraŭ vespere.
- Ĉu via vizitanto estis longa kaj dika?
- Ne, li estis kontraŭe mallonga kaj malgrasa.
- Ĉu li havas multe da dentoj?
- Li estas preskaŭ sendenta.
- Kiajn okulojn li havas?
- Okulojn tiel nigrajn, kiel la karbo.
- Ĉu li havas la vangojn grasajn?
- Ne, li havas la vangojn kavajn.
- De kia koloro estas lia haŭto?
- Ĝi estas olivverda.
- Diru al mi, kian formon havas lia kapo.
- Lia kapo estas pirforma.
- Ĉu li havas multe da haroj?
- Li posedas nur kroneton de ruĝaj haroj sur sia kapo pirforma.
- Ĉu vi demandis vin pri lia aĝo?
- Mi ĝin longe serĉis dum nia interparolado.
- Kaj ĉu vi ĝin trovis?
- Ne; nun ankoraŭ mi ne povus diri ĝin.
- Kian aĝon vi juĝas, ke li havas?
- Li estas almenaŭ sesdek-jara.
- Per kio vi juĝas tiel?
- Per lia tuta eksteraĵo; tiom pli, ke....
- Kial vi haltas? daŭrigu.
- Tiom pli, ke kelkaj blankaj fadenoj vidiĝas en liaj haroj?
- De kia koloro estas liaj haroj?
- Liaj haroj estas flamkoloraj.
- Kaj lia barbo?
- Lia barbo estas flavruĝa.
- Kiel li salutis vin?
- Per tiuj ĉi vortoj : « Bonan tagon, sinjoro, kiel vi fartas? »
- Kiam li diris al vi tiujn vortojn?
- Apenaŭ salutinte min.

— Kion li faris poste?

— Li sidiĝis ne invitite.

— Kiel li agis kontraŭ vi?

— Kvazaŭ li konus min jam de tre longe.

— Ĉu li ĉesis paroli?

— Ne, li daŭrigis paroli, ne lasante al mi la eblon diri unu vorton.

— Kiel li parolis al vi?

— Tute sencere monie en la maniero sekvanta....

— Vi ne memoras plu.

— Ho! jes, sed mi serĉas ĝuste la vortojn. Li unue diris al mi : « Ne ĝenu vin, mi petas ».

— Kaj poste?

— « Finu vian laboron ».

— Ĉu ĝi estas ĉio?

— Li aldonis « mi havas tempon kaj sekve mi povas atendi ».

— Ĝis kiam li volis atendi?

— Ĝis mi estos libera.

41^a. — Ekzerco.

Bonan tagon, mia bona, kiel vi fartas hodiaŭ? — Ne tre bone, kiel vi povas vidi, sinjoro : mi ĉiutage malgrasiĝas; miaj vangoj kaviĝas pli kaj pli; miaj okuloj malfortiĝas; miaj haroj elfalas; miaj dentoj difektiĝas; mia haŭto sekiĝas; mi havas senĉesajn kapdolorojn; mallongavorte, mi sentas min tre malsana kaj tre proksime de la tombo.

— Kiel vi trograndigas! Kian aĝon do vi havas?

— Kian aĝon mi havas? Se mi ĝin ne dirus al vi, vi ĝin neniam trovus, tiom pli ke mi ankoraŭ ne havas blankajn harojn. Nu! mi estas sepdek-kvar-

jara (ou mi havas sepdek-kvar jarojn). Tio ĉi estas granda aĝo, ne vere?

— Neeble! vi ne havas sepdek-kvar jarojn: via tuta eksteraĵo montras apenaŭ kvindek jarojn kaj via flavruĝa barbo ankoraŭ ne griziĝas. Sed sidiĝu do tie ĉi, apud mi, kaj ni interparoladu kvazaŭ ni konus de longe unu la alian. Tute ne ĝenu vin: mi estas amiko de ĉiuj maljunuloj.

— Ho! tion mi bone vidis, sinjoro, per la maniero laŭ kiu vi salutis min. Tien ĉi venas ĉiutage sinjoro, kiu ne similas al vi; li estas tre fiero kaj, kiam li parolas al mi, kio malofte okazas, li ne lasas al mi la eblon respondi al li unu vorton kaj foriras kiel li venis, ne salutinte min. Oni estas tre malfeliĉa, mia bona sinjoro, kiam oni perdas siajn fortojn kaj maljuniĝas: la homoj vin ne ŝatas plu.

42^a. — Pri la Teksto Sinteza.

2^a. — DIALOGO

- Kion vi faris, kiam via stranga vizitanto alvenis?
- Mi skribis leteron al unu el miaj genevoj.
- Ĉu ĝi estas knabo aŭ knabino?
- Ĝi estas ĉarma infanino dek-kvar-jara, kiu ĵus estis al mi skribinta.
- Kion ŝi sciigis al vi en sia letero?
- Ŝi sciigis al mi, ke ŝi venos al mi post du tagoj.
- Sola aŭ akompanata?
- Kun sia patrino.
- Por tie resti kiom da tempo?
- Por pasigi tie duonon da monato.
- Kion vi faris, kiam via vizitanto diris al vi, ke vi ne ĝenu vin?

— Mi prenis la plumingon kaj ĝin trempis en la inkujon.

— Ĉu vi finis vian leteron?

— Ne, mi pensis, ke estus konduto malĝentila tiel agi senceremonie eĉ kontraŭ tiu homo.

— Ĉu malgraŭ lia strangeco li ŝajnis esti de alta societa situacio?

— Li ne ŝajnis esti grandamerrita nek altaranga.

— Kion vi faris anstataŭ skribi vian leteron?

— Mi returnis min al li kaj demandis lin, kio donas al mi la plezuron de lia vizito.

— Kio tiam okazis?

— Tiam li tuj komencis paroladon rapidegan kaj tre laŭtan.

— Ĉu tiu ĉi parolado estis klara aŭ konfuza?

— Tre konfuza. En ĝi mi distingis malfacile, ke li venis Parizon por edzigi la plej amatan el siaj infanoj.

— Ĉu li almenaŭ diris, ĉu tiu naskito estas knabo aŭ knabino?

— Pri tio mi longe demandis min, ĉar nenian precizan informon li donis pri ĝi.

— Kion li diris pri la infano?

— Ke ĝi kostis al li multe da klopodoj, da maltrankvilaĵoj kaj da mono.

— Kial?

— Ĉar (ou tial, ke) ĝi ĉiam estis malsana tuj de sia infaneco.

— Kion li aldonis?

— Li aldonis, ke pro tio la infano ne estas tre instruita.

— Ĉu oni ĝin regule sendis en lernejon?

— Oni povis nur malregule kaj malofte sendi ĝin en lernejon.

— Ĉu la lernejestro ne plendis?

— Jes, la lernejestro ĉiam plendis pri ĝia neakurateco.

42^a. — Ekzerco.

Vi scias, kara amiko, ke mi havas genevojn; multfoje mi parolis al vi pri ili. Unu el ili ĵus sciigis al mi, ke ĝi intencas pasigi du monatojn ĉe mi. Se nenio malhelpos lian projekton, tiu ĉi kara nevo alvenos post ok tagoj. Li estas ĉarma junulo dudektri-jara, serioza, laborema, kaj jam grandamrita. Li estis malsana dum sia tuta infaneco (ou sian tutan infanecon) kaj pro tio, li kostis al siaj gepatroj multe da maltrankvilaĵoj kaj eĉ da mono. Nun lia farto estas bonega. Li tre volus edziĝi kaj mi konfesos al vi, ke mi esperas, pro la amikeco, kiu nin ligas unu al la alia, ke vi donos al ni vian tutan apogon, por efektivigi lian deziron. Faru do al mi la plezuron veni ian tagon tagmanĝi kun ni dum lia restado. Interparolante kun li, vi rapide distingos lian karakteron kaj vi ŝatos lin, mi estas certa pri tio. Ŝajnas al mi, ke fraŭlino N... povus esti por li la edzino revata; sed mi bezonas precizan informon antaŭ ol ion provi sur tiu ĉi flanko. Vi povos doni ĝin al mi tre facile. Vi sendube divenas tion, pri kio mi volas paroli.

Pardonu min, ke mi tiel agas sencere monie kontraŭ vi kaj parolas al vi pri mia nevo en maniero tre laŭda; sed mi estas konvinkita, ke vi senkulpigos min, kiam vi lin konos. Mi forgesis diri al vi, ke li tre deziras konatiĝi kun via filo. Venu do ambaŭ, aŭ se vi ne povos, fiksi al ni intervidiĝon ĉe vi. — Tre amike via.

43^a. — Pri la Teksto Sinteza.3^a. — DIALOGO

- Kiel li diris al vi, ke li aĉetos (tion), kion li bezonas?
- Kun grimaca rideto kaj tirante ĉiuminute siajn manumojn kaj sian kolumon.
- Kion li havis la intencon uzi?
- La okazon de sia vojaĝo.
- Por kion fari?
- Por aĉeti (tion), kion li bezonas.
- Kion li citis?
- Li citis al mi la plej diferencajn aferojn.
- Sed kion nome?
- Tondilon, segilon, monujon, sukerujon, tolaĵon, pentraĵojn, lavvazon cigaringon kaj cigarujon kun korktirilo.
- En tiu momento ĉu vi ne demandis vin, ĉu via vizitanto ne estas freneza?
- Jes, mi konfesas, ke mi demandis min, ĉu li ne estas ia frenezulo aŭ ia malsaĝulo.
- Kaj kion vi konkludis?
- Mi konkludis, ke li estas nur tre stranga, kvankam li estas nek freneza nek malsaĝa.
- El kio vi eltiris tiun ĉi konkludon?
- Mi eltiris ĝin el la cetero de nia interparolado.
- Ĉu tio ĉi estas ĉio, kion li diris al vi?
- Ne, li daŭrigis petante, ke mi lin senkulpigu kaj ne miru pri lia senceremonieco kontraŭ mi.
- Kaj kian motivon li donis?
- Ke li havas karakteron konfideman kaj babileman.
- Ĉu oni ne riproĉas lin pro alio?
- Oni riproĉas lin, ke li ne estas sufiĉe singardema.
- Kia estas lia respondo?
- Ke oni malfacile povas reformi sin kaj perfektigi.
- Sekve, lia opinio estas, ke ni devas resti tiaj, kiaj (ou kiel) ni estas.
- Ho! tute ne, ĉar li konfesas mem, ke la saĝeco estas penadi konstante atingi tiun reformon kaj perfektigon.

— Diru do al mi, mi petas, kiel li formulas sian penson. Tio estas kredeble (ou supozeble) kurioza.

— Nu, jen estas lia maksimumo : « Oni ne havas la rajton diri : kia mi estas, tia mi restos; kontraŭe oni devas labori por pliboniĝi kiel eble plej rapide.

43^a. — Ekzerco.

Vidante lian senĉesan rideton grimacan kaj lian kutimon tiri ĉiuminute jen siajn manumojn, jen sian kolumon, aŭdante la nomadon de la tiel diferencaj objektoj, kiujn li volas aĉeti por uzi la okazon de sia vojaĝo, li diris, mi unue kredis, ke mia vizitanto estas freneza. Certe vi havus la saman ideon, se vi lin vidus kaj aŭdus. Kiel mi vi demandus vin, ĉu li ne ĵus forkuris el ia frenezulejo. Tamen la cetero de nia interparolado igis min ŝanĝi mian opinion. Mi venis al tiu ĉi konkludo, ke li estas nek frenezulo nek malsaĝulo, sed nur viro tiel stranga spirite kiel korpe. Tion li sentas mem kaj petas tre simple, ke oni ne miru pro tio, kion li nomas karaktero konfidema, babilema, kaj ne sufiĉe singardema. Sed, diras li, estas tiel malfacile ŝanĝi sian naturon, reformi sin kaj perfektigi! Tial li ne penas atingi tiun ĉi rezulton. Li preferas resti tia, kia (ou kiel) li estas; tiom pli malbone se tio ĝenas la aliajn. Multe da homoj pli sanaj en sia spirito (ou pli spiritsanaj) kaj pli eminentaj ol li, certe, similas al mia stranga vizitanto en tiu rilato. Ili estas tro konvinkitaj pri sia merito kaj sia perfekteco por labori ankoraŭ je sia ŝanĝiĝo kaj pliboniĝo. La mondo estas jam tro honorata ilin posedante tiajn, kiaj (ou kiel) ili estas, pensas ili en la fundo de sia koro.

44^a. — Pri la Teksto Sinteza.4^a. — DIALOGO

— Kion vi faris, kiam vi ekvidis, ke via babilulo ne haltos?

— Vidante, ke li ne haltos, se mi lin ne haltigos, mi duan fojon petis (lin), ke li konigu al mi la motivon de sia vizito.

— Ĉu li plenumis viam deziron?

— Ne ankoraŭ, sed li respondis al mi tiun ĉi strangan frazon : « Vi estas tute prava rememorigante min pri tio ĉi; ĉar mi ĝin plene forgesis ».

— Lia memoro ne ŝajnas mirinda.

— Li pri tio sin konsolis, ekkriante : « Kiom da aferoj ni forgesas! » preskaŭ tiom, kiom ni ekscias aŭ eklernas ».

— Ĉu li intencas restadi longe en nia ĉefurbo?

— Tri semajnojn almenaŭ kaj li esploros ĉiujn interesajn konstruaĵojn aŭ vidindaĵojn, kiuj troviĝas (ou estas) en ĝi.

— Kiam li efektivigos tiun projekton?

— Post la edziĝo de sia filo.

— Ĉu li estos sola?

— Ne, kun sia edzino, sia kara Peĉjo kaj sia beleta Marinjo. Mi uzas liajn esprimojn.

— Ĉu li estas Franco?

— Ne; li eĉ ne estas Ruso, diras li, sed Rusujano. Lia patrujo estas Finnlando. Sed lia estonta bofilo naskiĝis en Parizo.

— De francaj gepatroj?

— Jes; tial li estas vere Franco kaj Parizano.

— Tiu homo estas enigmo.

— Vi trograndigas. Tamen mi konfesas, ke mi ĉiuminute demandis min « Kiun mi havas antaŭ mi »?

— Kia kredeble estas lia societa situacio aŭ lia profesio? Ĉu li estas rentulo aŭ laboristo? Je kio li okupas sin?

— Pri tio mi scias nenion. Lia vesto estis modesta kaj liaj ŝuoj eluzitaj. Tamen, tre serĉinte, mi trovis, ke kre-

deble li estas riĉa kaj neniel bezonas ion fari por gajni sian panon.

— Ĉu lia longa babilado ne tedis vin?

— Ĝi tedis min treege. Tial mi decidis ĉesigi ĝin, lin demandante por la tria fojo (ou la trian fojon), kial li venis al mi.

— Ĉu li respondis tiun fojon je via demando?

— Jes, li respondis je mia demando kaj klarigis al mi, ke li deziras lui de mi loĝejon dum unu monato.

— Kio inspiris al li tiun deziron?

— Mi legis, diris li al mi, antaŭ nelonge, en ĵurnalo, ke vi volas luigi unu etaĝon de via domo, kaj miaflanke mi volas forlasi la hotelon, en kiu mi loĝas de du tagoj.

44^a. — Ekzerco.

Oni diris al mi, sinjoro, ke vi intencas luigi dum ses monatoj de la jaro unu etaĝon de via domo. — Jes, sinjoro, tio estas tre vera, vi kredeble (ou supozeble) tion legis en ĵurnalo antaŭ nelonge. — Ĝuste, kaj ĉar ne plaĉas al mi la hotelo, en kiu mi loĝas de dek-kvin tagoj, mi pensis, ke eble ni povus interkonsenti pri tiu ĉi luo. — Mi tion esperas, sinjoro, sed mi devas antaŭsciigi al vi, ke mi ne luigos malpli longe ol por ses monatoj. — Tio neniel nin ĝenas mian edzinon kaj min, ĉar ni intencas resti ankoraŭ kvin monatojn en via ĉefurbo. Ni tien (ou en ĝin) venis de la ekstremaĵo de Rusujo por la edziĝo de nia filo, fiksita en Francujo de kvin jaroj. Post la ceremonio, kiu fariĝos en Parizo, kaj post la forveturo de la geedzoj ni tre detale vizitos ĉiujn konstruaĵojn kaj monumentojn interesajn de la urbo kaj la diversajn vidindaĵojn de la ĉirkaŭaĵo. Sed por tio ni bezonas tempon. — Kompreneble. — Ĉar

mi estas tute libera kaj havas rentojn, kvankam ne estante tre riĉa, mi povas fari tion, kio plaĉas al mi kaj okupi min pri nenio ekster tio. Mi tial vojaĝas kaj, kiom mi povas, sen pakaĵoj. Kiam miaj vestoj aŭ ŝuoj estas pli malpli eluzitaj, mi aĉetas aliajn kaj ĉesigas mian migradon nur (tiam), kiam ĝi ne prezentas plu al mi intereson. Sed mi ĉesigu tiun ĉi babiladon, kiu fine tedus vin, kaj havu la bonecon montri al mi la loĝejon, kiun vi volas luigi.

45^a. — Pri la Teksto Sinteza.

5^a. — DIALOGO

- Ĉu vi akceptis la proponon de via vizitanto?
- Jes, volonte, kaj mi diris al li : « Venu kun mi kaj ni tuj vizitos la apartamenton ».
- Sur kiu etaĝo ĝi troviĝas (ou estas)?
- Ĝi estas (ou troviĝas) sur la dua etaĝo.
- El (ou en) kio ĝi konsistas?
- El (ou en) unu manĝoĉambro, unu salono, tri ĉambroj por mastroj, unu kuirejo, unu banejo kaj du ĉambretoj por servistoj.
- La nombro de la ĉambroj estas sufiĉa.
- Atentu (ou gardu vin), ke vi ne falu surirante la ŝtuparon, ĉar bedaŭrinde ĝi estas iom kruta kaj glitiga.
- Vi estas malprava, ke vi ne metas sur ĝin tapiŝojn.
- Ili estas formetitaj antaŭ nelonge, sed oni remetos ilin tuj, kiam la tapetistoj decidiĝos honori min per sia vizito.
- Ĉu vi longe atendos?
- Mi kredeble devos atendi ankoraŭ iom da tempo, ĉar tiuj sinjoroj neniam rapidas.
- Se vi denove konstruus alian domon, ĉu vi ankoraŭ metus en ĝin lignan ŝtuparon?
- Ne, mi ne metus plu en ĝin lignan ŝtuparon; la ŝtonaj aŭ marmoraj ŝtuparoj estas preferindaj.

- Ho! kiel kruta kaj glitiga estas tiu ĉi!
- Mi vin avertis pri tio.
- Jes, kaj mi estas tre danka al vi, ke vi avertis min, ĉar sen tio mi certe estus rompinta mian kolon. Feliĉe ni baldaŭ finos supreniri.
- Vi jam estas laca! mi diris al li, rimarkante, ke ju pli li supreniris, des pli li malrapide iris.
- Ne miaj kruroj sed miaj pulmoj estas malsanaj; plie mi suferas de kora malsano.
- Ĉu ĝi de longe vin kaptis?
- Ĝi kaptis min antaŭ du jaroj.
- Ĉu ĝi estas grava malsano?
- Ne, ĝi ne estas grava, pretendas la kuracistoj; sed iafoje ĝi tre doloras min.

45^a. — Ekzerco.

Atentu; tiu ĉi ŝtuparo estas tre kruta kaj tre glitiga. — Mi estas al vi tiom pli danka pro la averto, ke miaj kompatindaj kruroj ne estas el la plej bonaj kaj kora malsano kaptis min antaŭ unu jaro; falo estus por mi pereiga. — En mi ne la koro sed la pulmo estas malsana. La kuracistoj pretendas, ke tio ne estas grava, sed mi ne kredas al ili; vidu, mi spiregas tuj, kiam mi supreniras, kaj mi fariĝas laca pro nenio. Mi volus pasigi la vintron en la sudo de Italujo, sed mi ne povas ankoraŭ foriri (ou forveturi). — Ĉu vi suferas? — Malofte; mi nur havas iafoje atakon de febro, kiu rapide pasas sed tre malfortigas min. — Kion vi rigardas? Vi konstatas, ke oni formetis la tapiŝojn el mia ĉambro. La kuracisto tion volis; li diras, ke nenio estas pli malsaniga, ke la tapiŝoj, la kurtenoj, la tapetoj estas la rifuĝejo de ĉiuj mikroboj. Volonte li igus vin kuŝi en ĉambro

posedanta, kiel solan meblon, fere liton. Kiam li honoras min per sia vizito, mi estas certa, ke mi lin aŭdos parolantan unu horon pri tiu temo. Bedaŭrinde li perdas sian tempon. Tamen se mi denove konstruigos domon, mi observos pli bone la regulojn de la higieno. La dormoĉambroj estos pli grandaj kaj pli altaj; la salono malpli plena je mebloj, la kuirejo pli malproksima de la manĝoĉambro, kaj mi restos sur la teretaĝo kiel eble plej malmulte. Mi pasigos preskaŭ mian tutan tempon sur la unua etaĝo apud la fenestro larĝe malfermita.

46^a. — Pri la Teksto Sinteza.

6^a. — DIALOGO

- Kion vi klarigis al vi, tion aŭdante?
- Tion aŭdante mi klarigis al mi la malbonan mienon de tiu homo kaj lian koloron tiel strangan.
- Sed ĉu vi ne ektimis ion?
- Jes, mi ektimis, ke li mortos ĉe mi, se mi luigos al li la apartamenton.
- Kion vi tiam faris?
- Mi pensis pri rimedo por lin deturni de lia projekto.
- Kial tio?
- Ĉar mi preferis, ke la loĝejo ne estu luita, ol vidi lin mortantan en mia hejmo.
- Kia estis via maniero agi kontraŭ li?
- Mi agis kontraŭ li kvazaŭ mi tre dezirus, ke li fariĝu mia luanto.
- Sed en tio ĉi mi ne vidas vian rimedon.
- Mi postulos tian prezon, mi diris al mi mem, ke li rifuzos.
- Kaj tiu prezo estis?
- Sescent frankoj por ĉiu monato (ou ĉiumonate).
- Ĉu ĝi estis tre supera kompare kun la vera valoro?

- Ĝi estis ĝuste duobla.
- Kia estis lia ekkrio, kiam li eniris en la autaŭcambron?
- Li ekkriis : « Estas tre malhele tie ĉi ».
- Ĉu la suno lumis?
- La suno lumis kaj brilis gajige.
- Kion vi respondis?
- Atendu, ke mi pasu antaŭ vin.
- Kial vi volis pasi antaŭ lin?
- Por tuj ekbruligi alumeton kaj lumigi al li.
- Kion vi faris poste?
- Poste mi malfermis la fenestron.
- Kial oni ne vidis tie?
- Pro la tre simpla kaŭzo, ke la lumo estis kaŝata al ni per la kurtenoj kaj la feraj kovriloj de la fenestroj.
- Kia malagrablo okazis al vi?
- Mi ne povis trovi alumetojn.
- Kien vi estis metinta ilin?
- Mi estis metinta skatoleton plenan je ili apud la kandelingo.
- Vi devus ilin trovi, eĉ se oni estus ŝanĝinta ilian lokon.
- Esceptinte se oni forportis ilin de tie ĉi. Mi timas iri antaŭen.
- Kial (ou pro kio)?
- Ĉar (ou tial, ke) estas vazoj sur la planko.
- Ĉu fine vi havas ilin?
- Jes. Sed kiel malbonaj ili estas! Vi vidas, ili ĵetas unu aŭ du fajrerojn, sed ne volas ekbruliĝi.
- Ha! fine vi sukcesis.
- Jes, ne estas tro frue. Pardonu, ke mi tiel ekzercas vian paciencon.

46^a. — Ekzerco.

Mi estas al vi tre danka, mia bona amiko, ke vi trovis al mi luanton, sed mi konfesos al vi, ke mi

tre ŝanceliĝas luigi al li mian apartamenton. Vi diras al mi, ke li ne estas malsana; tio ĉi estas ebla. Tamen kiel vi klarigas lian malbonan mienon kaj lian koloron tiel strangan? Oni ne havas tian koloron sen kaŭzo. Tial, tre pripensinte, mi estas preskaŭ decidinta luigi al li nenion, ĉar mi preferas, ke mia domo restu ne luita de la kelo ĝis la supro ol vidi unu el miaj luantoj mortantan ĉe mi. — Mi vin komprenas; sed en tiuj kondiĉoj neniam luigu eĉ unu solan ĉambron al iu, aŭ elpelu lin tuj, kiam li malvarmumis aŭ vi trovas lian mienon malbona. Cetere kiel vi agos kontraŭ tiu ĉi fremdulo? — Tre simple: mi postulos tian prezon, ke li tuj rifuzos, ĝuste la duoblon de la vera valoro. — Ĉar mi havas tempon, vi estus tre aminda, se vi montrus al mi la apartamenton; mi ne vidis ĝin de la tempo, kiam vi ĉion renovigis en ĝi. — Tre volonte; veĥu. — Ho! kiel malhele estas en tiu ĉi antaŭĉambro? — Atendu, ke mi pasu antaŭ vin por ekbruligi la lampon kaj lumigi al vi. — Ĉu vi havas alumetojn? — Kredeble estas skatolo da ili sur la tablo. Nu, oni metis ilin en alian lokon (ou aliloken). Ne iru antaŭen; vi riskus fali. Ĉu vi sukcesas ekbruligi ilin? — Jes, mi sukcesas, dankon.

47^a. — Pri la Teksto Sinteza

7^a. — DIALOGO

- Diru al mi, ĉu mi estas pardonita?
- Vi estas pardonita, trankviliĝu pri tio.
- Nun ni daŭrigu nian doman exploreton. Jen estas la salono kun kvar fenestroj rigardantaj la straton. Apude

ni havas.... Ĉe tio (ou ĉe tiuj vortoj), mia vizitanto krute interrompis min.

— Ha! kaj kion do li diris al vi?

— Ĉi tiujn vortojn : Bone, bone, mi vidas; ne konsumu vian elokventecon senutile. Mi tre bedaŭras, sed via loĝejo ne konvenas por ni.

— Kian motivon li donis?

— Li konstatis, ke, krom la salono, nenia ĉambro estas sur la flanko de la strato kaj li volis, ke ĉiuj estu sur tiu ĉi flanko.

— Kial?

— Por povi ilin aerumi pli bone kaj ĝui la vidaĵojn de la strato.

— Ĉu li almenaŭ esprimis iom da bedaŭro, ke li ĝenis vin?

— Jes, li diris : « Mi bedaŭras, ke mi ĝenis vin vane », kaj li tuj aldonis poste : « Havu la bonecon diri al mi kioma horo nun estas ».

— Li eble devis ien iri je horo fiksita.

— Li devis forveturi Versailles'on per la vagonaro foriranta je la duono de la tria (horo).

— Nu, mi ankaŭ volus scii, kioma horo estas.

— Nun estas ĝuste tridek-kvin minutoj post la kvara.

— Kiom da tempo mi bezonas por atingi la stacidomon?

— Per veturilo vi bezonas nur dek minutojn, kaj vi povus ankoraŭ forveturi per la vagonaro de la kvara (horo).

— Jes, mi uzos veturilon; ĉar hodiaŭ la aero estas ne sole tre varma sed varmega; plie mi vidas dikajn nigrajn nebulojn amasiĝantajn iom post iom super la monteto de Montmartre.

— Vi estas prava, se la vento ne dispelos ilin, ni havos fulmotondron pli aŭ malpli fortegan post kvarono da horo.

— Estas do pli prudente, se mi ne piediros al la stacidomo, ĉar mi ne amas ricevi pluvegon sur la dorson.

47^a. — Ekzerco.

Ĉiuj viaj ĉambroj estas sur la flanko de la korto kaj mi volus, ke ili estu sur la flanko de la strato, por ĝui la vidon de la moviĝado de la veturiloj, rajdantoj kaj piedirantoj. Via loĝejo ne povas do konveni por mi tiom pli, ke estas neeble aerumi ĉambrojn en korto tiel malgranda. Pardonnu, ke mi ĝenis vin. — Vi estas tute pardonita, sinjoro; mi nur bedaŭras, ke mi ne povas vin kontentigi. — Kiom da tempo mi bezonas por atingi la stacion de veturiloj plej proksiman; mi volus forveturi Versailles'on kiel eble plej frue. — La stacio de veturiloj estas ĝuste ĉe la fino de nia strato; post kvarono da horo vi povos esti en la stacidomo. — Kioma horo estas? Mia poŝhorloĝo (ou poŝa horloĝo) montras la duonon de la kvara (horo), sed mi kredas, ke ĝi malfruas. — Nun estas tridek-ses minutoj de la kvara. Vi bezonas nur dudek minutojn por veni al la stacidomo; vi do ankoraŭ povos uzi la vagonaron forirantan je kvin minutoj de la kvina. Vi tiom pli bone faros, tien irante per veturilo, ke la vetero minacas (ou estas minaca). Se tiuj nubegoj, kiujn oni vidas je la okcidento, ne estos dispelitaj de la vento, ni certe havos fulmotondron pli aŭ malpli fortegan. — Cetere estas tiel varme, ke forta pluvo estus benita de ĉiuj; sed mi nescias ĉu la fulmotondro ne deturniĝos; mi kredas, ke ĝi ne venos al ni. — Tamen ni ĝin tre bezonus por iom malvarmetigi la atmosferon; la aero estas varmega hodiaŭ; oni tial estas tute malsaneta.

48^a. — Pri la Teksto Sinteza.8^a. — DIALOGO

— Ne, mi ne amas ricevi pluvegon sur la dorson.

— Nek mi ankaŭ. Tamen ni (ou oni) devas akcepti la tempon tian, kian (ou kiel) ĝi prezentas sin.

— Mi kredas, ke vi eraras: la fulmotondro ne minacas al ni. Tamen mi konsilas al vi iom atendi, ĉar vi devas eliri; tio ĉi estos pli prudenta.

— Jes, certe. Dum tiu tempo (ou dume) mi finos mian leteron kaj singarde mi kunprenos pluvan ombrelon (ou pluvombrelon) por la okazo, se la fulmotondro falos sur nin.

— Se vi permesos, mi vin akompanos. Ironte ĝis la juĝejo, kie mi devas partopreni en kunsido estonta tie post la tagmezo, mi ne volas riski, ke la pluvo malsekigu min ĝis la ostoj, kiel tio okazis al mi la lastan semajnon.

— Vere! Kaj en kiaj cirkonstancoj?

— Mi estis akompanata de du amikoj, ĉar ni trio pe estis irintaj tre frue esplori la arbaron de *Fontainebleau*.

— Kiu estas belega.

— Jes, vi estas prava. Ni estis foririntaj el la domo je la 5^a horo matene.

— Ho, ho! kaj rekompence por tiu peno vi estas akvitaj kun la arboj de la arbaro.

— Ne, ne; nur ĉe nia reveno, tre malfrue en la nokto, la fulmotondro atakis nin sur la placo de *la Bastille*.

— Kial vi ne rifuĝis ien?

— Sed ni ne sciis kien rifuĝi; nenie ia kafejo malfermita.

— Kaj la akvo falis sur vin rivere.

— Same, kiel vi diras. Ni revenis hejmen malsekaj kiel anasoj.

— Sed kial vi iras en la juĝejon?

— Por decidi pri la sorto de vagisto, elpelito belga.

— Pri kio li estas kulpigata?

— Li estas kulpigata, ke li mortigis la infanon de mizerulino, kies tiu ĉi ido estis la sola ĝojo.

— Ĉu almenaŭ li konfesas sian krimon?

— Li ĝin konfesas kaj tiu ĉi sovaĝa besto diras, ke li ĝin faris por la plezuro vidi homan sangon fluantan.

— Ĉe tiuj vortoj, amiko mia, mi premas vian manon kaj diras al vi adiaŭ.

— Ĉu vi ne venas kun mi?

— Ne, neeble; ni iras laŭ malsamaj direktoj.

48^a. — Ekzerco.

Hieraŭ mi iris esplori la arbaron de Fontainebleau la plej kuriozan en Francujo, sen trograndigo. Malfeliĉe ni ne havis belan veteron; la fulmotondro jam minacis, kiam ni kvarope foriris, tre frue, je la kvina horo de la mateno (ou matene). Sed oni devas akcepti la veteron tian, kian (ou kiel) ĝi sin prezentas. Aliparte la ĉielo estas ofte kovrata per nuboj en la mateno kaj, je la tagmezo, la suno sin montras kaj la cetero de la tago estas tre bela. Mallongavorte (ou mal-longe) ni forlasis Parizon eĉ ne kunpreninte pluvan ombrelon (ou pluvombrelon) por ne embarasi nin. Ni pentis pro tio ĉe la reveno, tre malfrue en la nokto. Ni estis elirintaj el la stacidomo kaj alvenintaj ĝis la mezo de la placo de *la Bastille* sekve malproksime de ĉiu ŝirmejo, kiam la fulmotondro atakis nin. Neeble ien rifuĝi, ĉar ĉiuj kafejoj estis fermitaj kaj la akvo falis sur nin rivere. Ni revenis hejmen malsekaj kiel anasoj. Plej malagrabla por mi estis tio, ke tiun matenon estis kunsido en la juĝejo kaj mi devis tien iri. Mi estis apenaŭ revarmigita, kiam mi levis min (ou leviĝis) kaj mi certigas vin (ou al vi)

ke mi duoble malbenis la monstron, kiun ni juĝis, vagiston elpelitan el Belgujo, kiu laŭ sia propra konfeso mortigis la idon (ou infanon) de mizerulino por la sola plezuro vidi homan sangon fluantan. Vere, kiam oni vidas, ke la homo estas kapabla fari tiajn krimojn, oni estas tentata dubi, ĉu li estas supera je la bestoj kaj oni demandas sin por kio servas al li tiu ĉi prudento, pro kiu (ou de kiu) li estas tiel fiero.

49^a. — Ekzerco.

Maksimoj de Larochefoucauld.

Estas en la koro de la homo senĉesa naskado de pasioj tiel (ou tiamaniere) ke la ruiniĝo de unu estas preskaŭ ĉiam la starigo de la alia. — Kiam la gloraj homoj lasas debati sin per la longeco de siaj malplezuroj, ili vidigas, ke ili subtenis ilin nur per la fortico de sia ambicio kaj ne de sia animo. — Ŝajnas, ke la naturo, kiu tiel saĝe aranĝis la organojn de nia korpo por fari nin feliĉaj, donis ankaŭ al ni la malhumilecon por eviti al ni la doloron koni niajn neperfektaĵojn. — La homo ofte kredas, ke li kondukas sin, kiam li estas kondukata, kaj dum li per sia spirito sin direktas al celo, lia koro nesenteble fortiras lin al alia. — Nenio devas tiom malgrandigi la kontentecon, kiun ni havas pri ni mem, kiel vidi ke ni malaprobas en unu tempo, kion ni aprobas en alia. — La memamo grandigas aŭ malgrandigas al ni la bonajn ecojn (ou bonaĵojn) de niaj amikoj proporcie kun la kontenteco, kiun ni havas de ili : kaj ni juĝas pri ilia merito per la maniero laŭ

kiu ili vivas kun ni. — Nenion oni donas tiel malavare, kiel siajn konsilojn. — Pli facile oni estas saĝa por la aliaj ol por si mem. — Estas la karaktero de la grandaj spiritoj komprenigi per multaj vortoj multajn aferojn; kontraŭe la malgrandaj spiritoj havas la proprecon multe paroli kaj nenion diri. — La saneco de la animo ne estas pli certigita ol la saneco de la korpo; kaj kvankam oni ŝajnas malproksima de la pasioj, oni ne estas malpli en danĝero lasi forporti sin al ili, ol malsaniĝi, kiam oni estas sana. — La perfekta braveco kaj la plena timeco estas du ekstremoj, kien oni atingas malofte. La interspaco ekzistanta inter ili ambaŭ estas vasta kaj enhavas ĉiujn aliajn specojn de kuraĝo : ne malpli granda diferenco estas inter ili ol inter la vizaĝoj kaj la humoroj. — Troviĝas en la malplezuroj diversaj specoj de hipokriteco. En unu, sub la preteksto plori la perdon de persono kara al ni, ni ploras nin mem; ni bedaŭras la bonan opinion, kiun ĝi havis pri ni; ni ploras la malgrandiĝon de nia bono, de nia plezuro, de nia estimateco. Tiel la mortintoj havas la honoron de larmoj, kiuj fluas nur pro la vivantoj.

50^a. — Ekzerco.

Pensoj de diversaj aŭtoroj.

Strange estas kiamaniere oni respektigas la sentojn de la antikvuloj. Oni rigardas kiel krimon kontraŭdiri al ili kaj kiel atencon aldoni al ili, kvazaŭ ili ne estus lasintaj plu verojn por koni. Ĉu

tio ne estas agi malinde kontraŭ la prudento homa kaj meti ĝin paralelen kun la instinkto de la bestoj, ĉar oni forprenas de ĝi la ĉefan diferencon, kiu konsistas en tio, ke la efikoj de la rezonado senĉese kreskas, dum kontraŭe la instinkto ĉiam restas en egala stato? (*Pascal*).

Post ses mil jaroj de observado, la homa spirito ne estas elsekiĝinta; ĝi serĉas kaj trovas ankoraŭ, por ke ĝi konu, ke ĝi povas trovi ĝis la senfineco, ke nur la mallaboremo povas doni limojn al ĝiaj konaĵoj kaj al ĝiaj elpensoj. Oni montru al mi, ke la bestoj aldonis ion, de la komenco de la mondo, al tio, kion la naturo estis al ili doninta, mi konfesos ke estas en tio pripenso kaj eĉ elpenso. Sed se ili ĉiam iradas laŭ sama vojo, estas frenezo doni al ili principon, kies neniam efikaĵo vidiĝas inter ili (*Bossuet*).

La unua ĉelo de abelo similas al la lasta; la tuta speco ne havas pli multe da inteligento ol unu individuo; kaj en tio ĉi konsistas la diferenco inter la spirito kaj la instinkto (*Buffon*).

La homo estas en la nesciado dum la unua aĝo de sia vivo; sed li senĉese instruiĝas en sia progresado; ĉar li tiras utilon ne sole el sia propra sperto, sed ankaŭ el la sperto de siaj antaŭirintoj, ĉar li konservas ĉiam en sia memoro la konaĵojn, kiujn li akiris, kaj la konaĵoj de la antikvuloj ĉiam estas antaŭ li en la libroj, kiujn ili lasis pri ili. Kaj ĉar li konservas tiujn ĉi konaĵojn, li ankaŭ povas ilin pligrandigi facile; tiamaniere ke la homoj nun estas iel en la sama stato, en kiu troviĝus tiuj antikvaj filozofoj,

se ili povus esti maljuniĝintaj ĝis la nuna tempo, aldonante al la konaĵoj, kiujn ili havis, tiujn, kiujn ilia studado povus esti akirinta al ili per la helpo de tiom da centjaroj. De tio venas, ke per prerogativo speciala, ne sole ĉiu el la homoj progresas de tago al tago en la sciencoj, sed la homoj kune faras en ili senĉesan progresadon laŭmezure kiel la universo maljuniĝas, ĉar la sama afero okazas en la intersekvo de la homoj, kiel en la diferencaj aĝoj de aparta homo.

Tiamaniere, la tuta sekvantaro de la homoj, dum la marŝado de tiom da centjaroj devas esti konsiderata kiel unu sama homo ĉiam ekzistanta kaj konstante lernanta : per kio oni vidas kun kiom da maljusteco ni respektas la antikvecon en ĝiaj filozofoj; ĉar, kiel la maljuneco estas la aĝo plej malproksima de la infaneco, kiu homo ne vidas, ke la maljuneco de tiu universala homo ne devas esti serĉata en la tempoj proksimaj de ĝia naskiĝo, sed en tiuj, kiuj estas plej malproksimaj de ĝi? La homoj, kiujn ni nomas antikvuloj, estis vere novuloj en ĉio kaj formis la infanecon de la homoj ĝustadire; kaj ĉar ni kunigis kun iliaj konaĵoj la sperton de la centjaroj, kiuj ilin sekvis, pro tio en ni reale oni povas trovi tiun antikvecon, kiun ni respektegas en la aliaj (*Pascal*).

Bona kultura spirito konsistas, por tiel diri, el ĉiuj spiritoj de la centjaroj antaŭirintaj; ĝi estas nur unu sama spirito, kiu kulturiĝis dum tiu tuta tempo (*Fontenelle*).

TABELO DE LA ENHAVO

1 ^a . Substantivoj kaj adjektivoj en la ununombro	1	26 ^a . Sufikso <i>ist</i> kaj prepezicio <i>da</i>	26
2 ^a . Substantivoj, adjektivoj en la ununombro, en la multenombro, en akuzativo. — Adverboj.	1	27 ^a . Sufiksoj <i>mal</i> kaj <i>in</i>	28
3 ^a . Multenombro kaj akuzativo.	2	28 ^a . Sufiksoj <i>il</i> kaj <i>ar</i>	29
4 ^a . Resumo. Komparativo kaj superlativo	2	29 ^a . Sufiksoj <i>aĵ</i> kaj <i>ec</i>	30
5 ^a . Aplikaĵo laŭ « la Feino ».	3	30 ^a . Afiksoj <i>ge</i> , <i>bo</i> , <i>id</i>	31
6 ^a . Nombraj adjektivoj kalkulaĵ kaj ordaj.	4	1 ^a . Sufiksoj <i>an</i> , <i>estr</i> , <i>ist</i> , <i>ul</i>	33
7 ^a . Aplikaĵo laŭ « la Feino ».	5	32 ^a . Sufiksoj <i>et</i> , <i>eg</i> , <i>cj</i> , <i>uj</i>	34
8 ^a . Nombraj nomoj kaj adjektivoj.	5	33 ^a . Sufiksoj <i>ig</i> kaj <i>iĝ</i>	35
9 ^a . Aplikaĵo laŭ « la Feino ».	6	34 ^a . Afiksoj <i>ek</i> , <i>ad</i> , <i>ej</i> , <i>ju</i> , <i>ing</i>	37
10 ^a . Personaj pronomoj.	7	35 ^a . Sufiksoj <i>abl</i> , <i>ind</i> , <i>em</i>	38
11 ^a . Aplikaĵo laŭ « la Feino ».	8	36 ^a . <i>Dis</i> , <i>re</i> , <i>moŝt</i> , <i>um</i>	39
12 ^a . Pronomoj personaj kaj posedaj	9	37 ^a . <i>Sen</i> , <i>kun</i> , <i>inter</i>	41
13 ^a . Aplikaĵo laŭ « la Feino ».	10	38 ^a . <i>De</i> , <i>for</i> , <i>el</i> , <i>kontraŭ</i>	43
14 ^a . La konjugacio. — Tempoj simplaj	11	39 ^a . <i>En</i> , <i>antaŭ</i> , <i>trans</i> , <i>super</i>	46
15 ^a . Aplikaĵo laŭ « la Feino ».	12	40 ^a . <i>Al</i> ; <i>sur</i> , <i>ĉirkaŭ</i> , <i>tra</i>	48
16 ^a . Participoj - substantivoj, participoj - adjektivoj, participoj - adverboj	13	41 ^a . <i>Pri la Teksto sinteza. 1^a Dialogo</i>	49
17 ^a . Aplikaĵo laŭ « la Feino ».	14	— <i>Ekzerco</i>	51
18 ^a . La konjugacio. — Tempoj malsimplaj	15	42 ^a . <i>Pri la Teksto Sintezo. 2^a Dialogo</i>	52
19 ^a . La konjugacio. — Verbo pasiva.	16	— <i>Ekzerco</i>	54
20 ^a . La akuzativo de direkto	17	43 ^a . <i>Pri la Teksto Sintezo. 3^a Dialogo</i>	55
21 ^a . La artikolo. — La vortoj kometitaj.	19	— <i>Ekzerco</i>	56
22 ^a . La prepozicioj kaj la akuzativo	20	44 ^a . <i>Pri la Teksto Sintezo. 4^a Dialogo</i>	57
23 ^a . La prepozicio <i>je</i> kaj la akuzativo	21	— <i>Ekzerco</i>	58
24 ^a . <i>Pri la vortoj simplaj</i>	23	45 ^a . <i>Pri la Teksto Sintezo. 5^a Dialogo</i>	59
25 ^a . La devenigado kaj la kunmetado.	25	— <i>Ekzerco</i>	60
		46 ^a . <i>Pri la Teksto Sintezo. 6^a Dialogo</i>	64
		— <i>Ekzerco</i>	63
		47 ^a . <i>Pri la Teksto Sintezo. 7^a Dialogo</i>	64
		— <i>Ekzerco</i>	65
		48 ^a . <i>Pri la Teksto Sintezo. 8^a Dialogo</i>	66
		— <i>Ekzerco</i>	67
		49 ^a . <i>Ekzerco. Maksimoj de Larochefoucauld</i>	68
		50 ^a . <i>Ekzerco. Pensoj de diversaj aŭtoroj</i>	70

KOLEKTO ESPERANTA APROBITA DE D^o ZAMENHOF

FRANCUJO. — HACHETTE kaj K^o, B^d. St-Germain, 79, à Paris.

LIVRES D'ÉTUDE

Grammaire et Exercices de la langue Esperanto, par M. L. de Beaufront.	1 50
Corrigé de Grammaire et Exercices de la langue internationale « Esperanto », par L. de Beaufront.	» 75
Commentaire sur la grammaire esperanto, par L. de Beaufront.	2 »
Texte synthétique des règles, préfixes, suffixes, expressions de l'Esperanto, traduction française en regard, par L. de Beaufront.	» 50
Thèmes d'application, <i>Lexicologie, Syntaxe, Formation des mots de l'Esperanto</i> , vocabulaire des mots employés, par L. de Beaufront.	2 »
Cours commercial d'Esperanto, par M. Marissiaux.	1 50
Corrigé des exercices du Cours commercial d'Esperanto, par M. Marissiaux.	1 »
L'Esperanto en dix leçons, par Th. Cart et M. Pagnier.	» 75
Corrigé des Exercices de l'Esperanto en dix leçons, par Th. Cart et M. Procureur.	» 50
Premières leçons d'Esperanto, par Th. Cart.	» 30
Dictionnaire Esperanto-Français, par L. de Beaufront.	1 50
Structure du Dictionnaire Esperanto. <i>Réponse à beaucoup d'objections.</i> (Teksto esperanta kaj franca), par L. de Beaufront.	» 30
Vocabulaire Français-Esperanto et Vocabulaire abrégé Esperanto-Français, par MM. Th. Cart, M. Merckens et P. Berthelot.	2 50
Vocabulaire des mots spéciaux à la philatélie, par R. Lemaitre.	» 40

TEKSTOJ EN ESPERANTO

Brueys et Palaprat. <i>Advokato Patelin</i> , tradukita de M.-J. Evrot.	» 75
Diversaĵoj, rakontetoj tradukitaj de S ^{oj} Lallemant kaj Beau.	1 25
Ekzercoj de Aplikado, <i>Leksikologio, Sintakso, Vortfarado Esperantaj</i> , de L. de Beaufront.	1 »
Esperantaj prozaĵoj, de diversaj aŭtoroj.	2 50
Fundamenta Krestomatio de la lingvo Esperanto, de D ^{ro} Zamenhof.	3 50
Fundamento de Esperanto, de D ^{ro} Zamenhof.	3 »
Godineau. <i>La Kolorigisto-aerveturanto</i>	» 30
Hamleto, dramo de Shakespeare tradukita de D ^{ro} Zamenhof.	2 »
Komercaj leteroj, de P. Berthelot kaj Ch. Lambert.	» 50
Kondukanto de l'interparolado kaj korespondado kun aldonita Antologio Internacia, de Gravowski.	2 »
Kurso tutmonda, de E. Gasse.	» 75
Labiche et Legouvé. <i>Cikado ĉe Formikoj</i> , unuakta komedio.	» 60
La Fontaine. <i>Elektitaj Fabeloj</i> , esperantigitaj de G. Vaillant.	» 75
La Komerca sekretario, tradukita de Ros Sudria.	» 50
Leibniz. <i>Monadologio</i> , tradukita de E. Boirac.	» 60
Maistre (X. de). <i>Vojaĝo interne mia Ĉambro</i> , tradukita de S. Meyer.	» 75
Matematika terminaro, de R. Bricard.	» 75
Molière. <i>L'Avarulo</i> , tradukita de S. Meyer.	» 75
Orzesko. <i>La interrompita kanto</i> , tradukita de Kabe.	» 75
Pola antologio, elektita kaj tradukita de Kabe.	2 »
Perrault (Ch.). <i>Rakontoj pri Feinoj</i> , tradukitaj de Sinjorino Sarpy.	1 »
Poŝlibro Internacia, por aferistoj, turistoj, de G. Norman.	2 »
Rakontoj kaj fabeloj (el esperantaj prozaĵoj).	» 25
Sieroŝevski (Vaclav). <i>La Fando de l'mizero</i> , tradukita de Kabe.	» 75
Verkaro, libro I ^a , de Devjatnin.	2 »
Virgilio. <i>Eneido</i> , kantoj I et II, tradukitaj de D ^{ro} Vallienne.	» 60

KOLEKTO ESPERANTA APROBITA DE D^o ZAMENHOF

ANGLUJO. — « REVIEW of REVIEWS »

- First lessons in Esperanto, by Th. Cart and Joseph Rhodes. 6 pence.
 Esperanto : The Student's complete Text-Book, with two vocabularies by
 J. C. O'Connor Ph. Dr. M. A. 1^s 6^d
 Esperanto-English dictionary, by A. Motteau. 2^s 6^d
 English-Esperanto dictionary, by J. C. O'Connor Ph. Dr. M. A. 2^s 6^d
 English-Esperanto dictionary, by Joseph Rhodes and John Ellis (*in pre-
 paration*).
 Grammar and exercises of the International Language Esperanto, by
 Richard H. Geoghegan. 4^s 6^d
 Dickens, *Kristnaska sonorado*, tradukis D^{ro} Westcott. 4^s

BELGUJO. — HOLANDUJO. — A.-J. WITTERYCK-DELPLACE

- Het Esperanto in tien lessen, door A.-J. Witteryck naar Cart et Pagnier » 50
 Paĝoj el la Flandra Literaturo, tradukitaj de D^{ro} Seynaeve et D^{ro} van
 Melekebeke. 4 50

BULGARUJO. — KLUBO « STELO »

- Esperanto en 10 lecionoj, de Cart et Pagnier. 1 »
 Unuaj lecionoj, de Cart et Atanasov. » 40
 Propaganda folio. » 10

DANUJO. — ANDR.-FRED. HÖST & SÖN

- Fuldstændig Lærebog, Esperanto, af Skeel-Giörling. Kr. 3 »
 Esperanto-Dansk-Norsk Ordbog, af F. Skeel-Giörling. Kr. 3 50
 Dansk-Esperanto Ordbog. » »

GERMANUJO. — MÖLLER & BOREL

- Anfangsgründe der Esperanto-Sprache, von Th. Cart und Hermann
 Jürgensen. M 0 35
 Vollständiges Lehrbuch der Esperanto-Sprache, von J. Borel. . . M 4 20
 Wörterbuch Deutsch-Esperanto, von Dr. Zamenhof. M 2 »
 Wörterbuch Esperanto-Deutsch, von H. Jürgensen. M 4 80
 Schlüssel zum Lehrbuch der Esperanto-Sprache, von J. Borel. . M 0 50
 Pri unu speco de kurbaj linioj, von Professor A. Dombrovski. . M 0 50
 Lernolibro de Esperanta stenografio, de F. Schneeberger. . . . M 0 80

HISPANUJO. — J. ESPASA

- Primeras lecciones de Esperanto de Th. Cart y L. Villanueva. P. 0 40
 Manual y Ejercicios de la lengua internacional Esperanto, por
 V. Inglada Ors y A. L. Villanueva. P. 3 »
 Vocabulario Esperanto-Español y Español-Esperanto, por
 V. Inglada Ors y A. L. Villanueva. P. 6 »

ITALUJO. — RAFFAELLO GIUSTI

- Prime lezioni d'Esperanto de Th. Cart e Alb. Gallois. 0 40
 Grammatica della lingua internazionale Esperanto di L. de Beaufront,
 tradotta da G. Puccinelli. 1 50
 L'Esperanto in dieci lezioni, di Cart e Gallois. » 75
 Dizionario Esperanto-Italiano, de Puccinelli. 1 50
 Dizionario Italiano-Esperanto (*in preparazione*), de Meazzini.

POLUJO. — M. ARCT

- Esperanto : Czecs I. Gramatyka i cwiczenia, Dr L. Zamenhof.. R. 0 25
 — Czecs II. Słownik. — .. R. 0 15

PORTUGALUJO. — BRAZILUJO

- Primeiras lições de Esperanto, do professor Th. Cart, trad. portugueza
 de A.-C. Coutinho, Paris Hachette. » 40

SVEDUJO

Esperantoförening. STOCKHOLM

- Esperanto-Svensk ordbok de P. Ahlberg. Kr. 4 75